Goscinny / Sempé

PITIRCIK

KÜÇÜK PITIRCIK

1

Çeviren: Vivet Kanetti

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

39. basım

CAN ÇOCUK

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

KÜÇÜK PITIRCIK

Çeviren: Vivet Kanetti

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 1988
39. Basım: 4000 adet, Nisan 2021
ISBN 978-975-510-308-2
Le Petit Nicolas, Jean Jacques Sempé /
René Goscinny

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.
ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 43087; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

....

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

PITIRCIK FUTBOLCU

PITIRCIK KAMPTA

PITIRCIK PAZARA GİDİYOR

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

PITIRCIK TATİLDE

PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK EĞLENİYOR

PITIRCIK'IN KIRMIZI BALONU

René Goscinny

"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pıtırcık*'ın serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanıması için, çocuksu bir dille yazar *Pıtırcık*'ı. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

PITIRCIK
KÜÇÜK PITIRCIK
1

İçindekiler

Sınıf Fotoğraf Çektiriyor

Bu sabah okula hepimiz pek keyifli geldik. Hep birlikte bir resim çektireceğiz. Öğretmen dün, bu resmin bizim için ileride pek çok değer taşıyacağını, gelmeden önce de güzelce yıkanıp taranmamızı söyledi.

Başım güzelce kolonyalanmış bir halde okulun bahçesine girdim. Arkadaşların hepsi oradaydı. Öğretmen, Merihli giysileriyle gelmiş olan Gümüş'ü azarlıyordu. Gümüş'ün babası çok zengindir, her istediğini alır ona. Gümüş, öğretmene, kesinlikle Merihli giysileriyle fotoğraf çektirmek istediğini, yoksa eve döneceğini söyledi.

Fotoğrafçı da makinesiyle oradaydı. Öğretmen, fotoğrafçıya, elini çabuk tutmazsa, aritmetik dersinin kaynayacağını bildirdi. Çarpım, bu habere çok üzül-

dü. Aritmetiğe bayılır Çarpım. Bütün işlemlerini de yapmıştı tabii.

Çok güçlü kuvvetli bir arkadaş olan Toraman, Çarpım'ın suratına bir yumruk indirmek istiyordu. Ama gözlüklü olduğundan, istediğimiz kadar pataklayamıyoruz Çarpım'ı. Öğretmen bağırarak çekilmez olduğumuzu, böyle sürerse fotoğraf motoğraf çektirmeden doğruca sınıfa döneceğimizi söyledi.

Fotoğrafçı, "Hadi sakin olun, çocuklarla nasıl konuşulması gerektiğini bilirim ben. Şimdi her şey yoluna girer," dedi.

Fotoğrafçı, üç sıra olmamızı söyledi. İlk sıradakiler yere çöktüler. Öğretmen, ikinci sırada iskemleye oturdu. Çocuklar da ayakta onun çevresini sardılar. Üçüncü sıradakiler de sandıkların üstüne çıkacaktı. Gerçekten pek parlak buluşları vardı fotoğrafçının.

Sandık almak için okulun mahzenine indik. Mahzen pek aydınlık değildi. Çok eğlendik.

Tıngır, başına eski bir çuval geçirdi.

"Hu! Ben hayaletim!" diye bağırıyordu.

Bir de baktık öğretmen geliyor. Pek keyifli bir görünüşü yoktu, elimizdeki sandıklarla hemen sıvıştık. Bir tek Tıngır kaldı mahzende. Başına geçirdiği çuval yüzünden neler olduğunu göremiyor, durmadan, "Huu! Ben hayaletim!" diye bağırıyordu.

Çuvalı başından öğretmen çıkardı. Çok şaşırdı Tıngır.

Öğretmen, bahçeye gelince Tıngır'ın kulağını bıraktı.

"Hepiniz kapkara olmuşsunuz!" dedi.

Eh, mahzende soytarılık ederken kirlenmiştik biraz. Öğretmen yine kızdı, ama fotoğrafçı bunun önemli olmadığını, kendisi iskemleyle sandıkları yerleştirene kadar bizim de rahat rahat yüzümüzü yıkayabileceğimizi söyledi. Çarpım dışında bir tek Gümüş'ün yüzü temizdi, çünkü başı, kavanoza benzeyen Merihli başlığının içindeydi.

"Gördünüz mü öğretmenim," dedi Gümüş, "hepsi benim gibi giyinip gelseydi hiç sorun çıkmazdı."

Gümüş'ün kulağına yapışmak ister gibi bir hali vardı öğretmenin, ama kavanozdan dolayı bunu yapamadı. Ne güzel şeydi şu Merihli giysileri!

Yüzümüzü güzelce yıkayıp tarandıktan sonra yerlerimize döndük. Biraz ıslanmıştık.

Fotoğrafçı, "Yok zararı, fotoğrafta belli olmaz," dedi. Sonra da, "Peki," dedi, "öğretmeninizi sevindirmek ister miydiniz?"

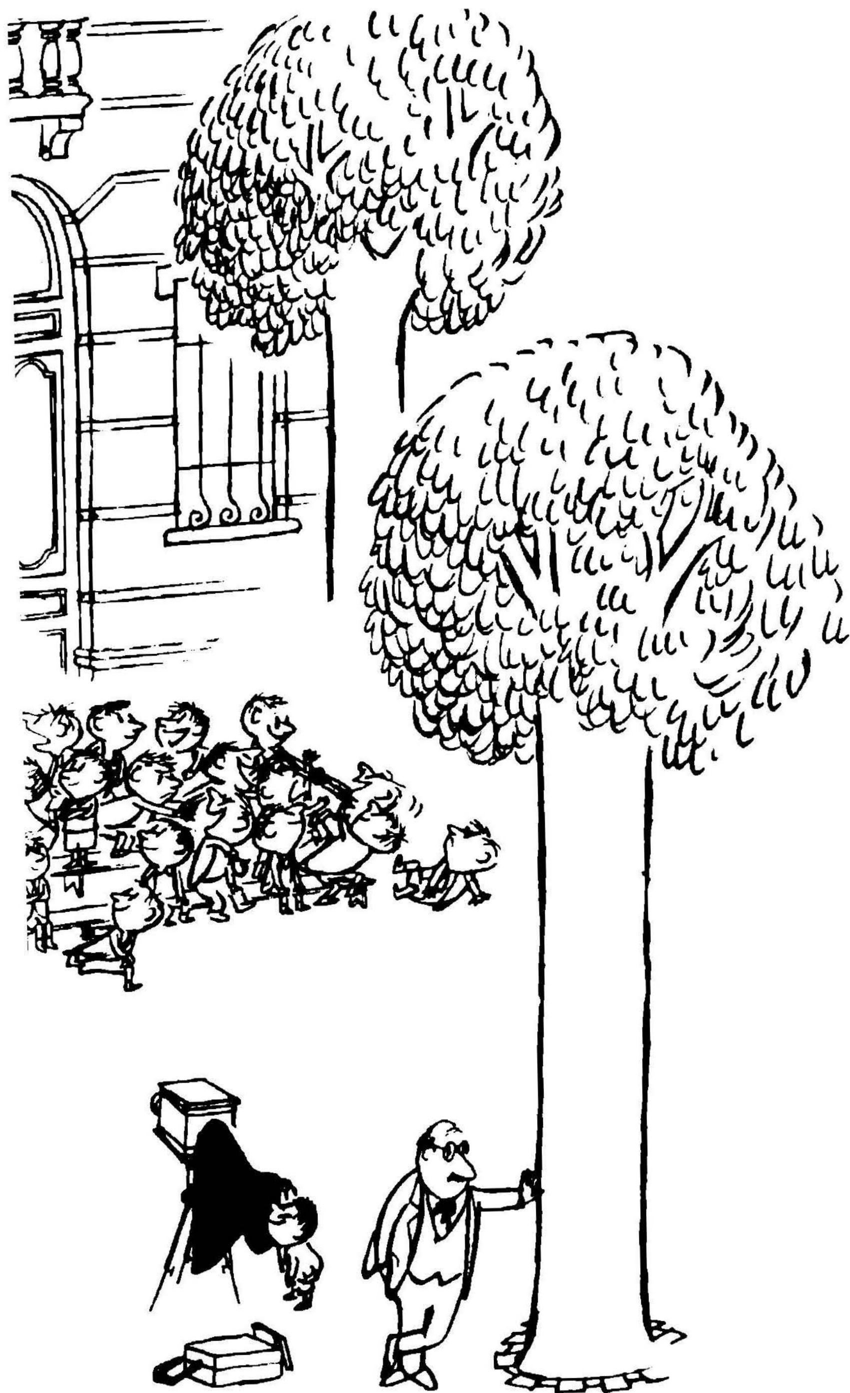
Hepimiz, "Evet," diye yanıt verdik. "Biz öğretmenimizi çok severiz. Kendisini sinirlendirmediğimiz zamanlar çok sevimli olur."

"Öyleyse uslu uslu yerlerinize geçin. En uzun boylular sandıklara çıksın, ortancalar ayakta, kısa boylular da yere otursun."

Biz hemen yerlerimize gittik.

Fotoğrafçı, öğretmene, sabırlı olunduğu zaman çocuklarla her türlü şeyin elde edilebileceğini anlatıyordu, ama öğretmen, fotoğrafçıyı sonuna kadar dinleyemedi, çünkü bizi ayırmak zorunda kaldı, hepimiz sandıklara çıkmak istiyorduk.

"Tek bir uzun boylu var burada. O da benim!" diye bağırıyordu Toraman; sandıklara binmek isteyen herkesi itiyordu.

Gümüş ille de çıkmak isteyince, Toraman, Gümüş'ün kavanozuna bir yumruk indirdi, elini çok acıttı. Gümüş'ün başı da kavanozun içinde sıkıştı kaldı. Kavanozu çıkarmak için hepimiz yardım etmek zorunda kaldık.

Öğretmen, bize bunun son uyarı olduğunu, sonra kendimizi aritmetik dersinde bulacağımızı söyledi. O zaman doğru durmaya karar verdik ve yerlerimizi aldık.

Gümüş, fotoğrafçının yanına gitti.

"Nedir bu makine?" diye sordu.

Fotoğrafçı, "İçinden kuş çıkan bir kutu, delikanlı," dedi.

"Sizin makineniz eski," dedi Gümüş. "Babam bana güneş önleyicisi olan, kısa odak objektifli, teleobjektifli ve tabii renk süzgeçli bir makine verdi..."

Fotoğrafçı şaşırdı, gülümsemesi yok oldu, Gü-

müş'e yerine dönmesini söyledi.

"Bari fotoelektrik hücreniz var mı?" diye sordu Gümüş.

"Son kez söylüyorum, yerine dön!" diye bağırdı fotoğrafçı.

Bir anda pek sinirlenmişti. Herkes yerine geçti. Ben ilk sırada, Lüplüp'ün yanında oturuyordum. Lüplüp her zaman bir şeyler yiyen şişko bir arkadaştır. Reçelli sandviçini ısırmakla meşguldü. Fotoğrafçı, sandviçini bırakmasını söyledi.

Lüplüp de, "Ne yani, beslenmeyeyim mi?" dedi.

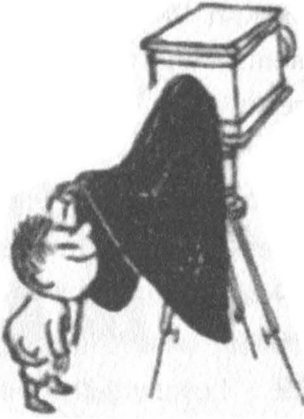
Lüplüp'ün tam arkasında oturan öğretmen, "Bırak o sandviçi!" diye bağırdı.

Lüplüp o kadar şaşırdı ki, sandviçini gömleğinin üstüne düşürdü.

"Al işte," dedi Lüplüp ve ekmeğiyle reçeli toplamaya başladı.

Öğretmen, "Yapılacak tek şey, lekesi görünmesin diye Lüplüp'ü en arka sıraya koymak," dedi. "Toraman, arkadaşına ver yerini."

"O benim arkadaşım değil, yerimi veremem. Sırtını çevirsin fotoğrafa," dedi Toraman. "Böylece leke-

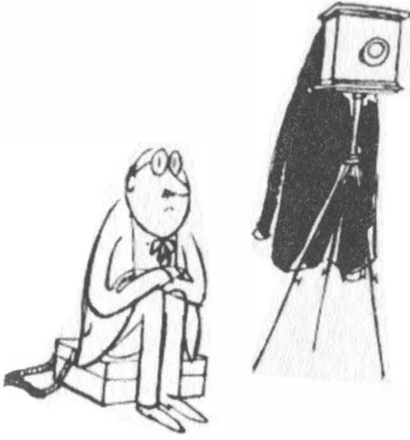
sini de, koca suratını da görmeyiz."

Öğretmen çok kızdı Toraman'a. Ceza olarak, "Gömleğine reçelli sandviç düşürmüş bir arkadaşıma yerimi vermeyi reddetmemeliyim" cümlesini bütün zaman kipleriyle yazmasını söyledi.

Toraman hiç ağzını açmadı, sandığından indi ve ilk sıraya geldi. O sırada da Lüplüp arka sıraya gitti. Yalnız, Lüplüp'le Toraman karşılaşınca biraz karışıklık oldu. Toraman, Lüplüp'ün burnuna bir yumruk indirdi. Lüplüp de Toraman'a bir tekme atmak istedi, ama Toraman çabucak kaçtı. Toraman çok atiktir, tekmeyi de Çarpım yedi. Neyse ki tekme gözlüksüz bir yerine geldi. Buna karşın Çarpım yine de ağlamaya koyuldu, avaz avaz bağırarak artık hiçbir şey görmediğini, kimsenin onu sevmediğini, ölmek istediğini söyledi. Öğretmen onu avuttu, burnunu sildi, saçını taradı, Lüplüp'ü de cezalandırdı:

"Gözlüklü ve bana hiçbir şey yapmamış bir arkadaşımı dövmemeliyim" diye yazmasını söyledi yüz kere.

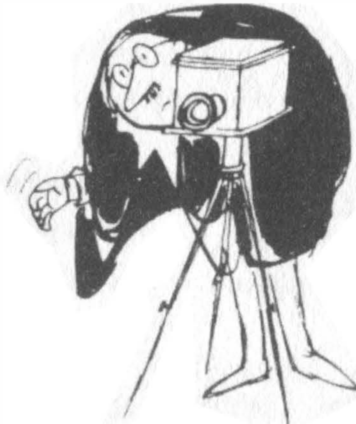
"Oh olsun!" dedi Çarpım.

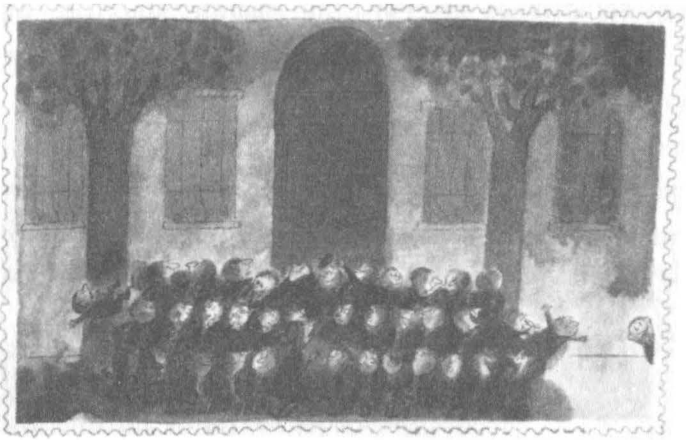

Bunun üzerine öğretmen, ona da yazılacak bir şeyler verdi. Çarpım o kadar şaşırdı ki, ağlamadı bile. Öğretmen motor gibi ceza dağıtmaya koyulmuştu sağa sola, yazacak bir sürü şeyimiz vardı hepimizin.

Sonunda öğretmen, "Şimdi rahat durun. Uslu durursanız bütün cezaları kaldırırım. Güzelce poz verin, tatlı tatlı gülümseyin de fotoğrafçı bey güzel bir resmimizi çeksin!" dedi.

Öğretmeni üzmek istemediğimizden hemen söz dinledik, gülümseyip poz verdik.

Ama ileride bizim için pek değer taşıyacak olan bu anmalık fotoğraf işi de bir anda suya düştü. Çünkü, fotoğrafçının orada olmadığını fark ettik. Hiçbir şey söylemeden çekip gitmişti.

Kovboylar

Arkadaşlarımı öğleden sonra eve çağırdım. Kovboyculuk oynayacağız. Hepsi öteberisiyle geldi. Tıngır, babasının aldığı kelepçeler, tabanca, kep, beyaz sopa, düdük, ne varsa hepsini alıp gelmişti. Toraman ise kafasına ağabeyinin eski izci şapkasını, beline de kılıfla kemerini geçirmişti. Kemerin üstünde tahta mermiler vardı. Kılıfların içindeki tabancalar da çok hoştu doğrusu.

Babam, tıpkı o tabanca dipçiklerinin kemiğinden yapılmış bir pudra kutusu armağan etmişti anneme. Bir gün rosto çok pişmiş diye kavga etmişlerdi. Annem de babama,

eve geç geldiği için rostonun çok piştiğini söylemişti. Ertesi gün babam anneme bir kutu pudra aldı.

Lüplüp, Kızılderili kılığıyla gelmişti, elinde tahta bir balta, başında tüyler vardı, koca bir tavuğu andırıyordu. Gümüş, çeşitli kılıklara girmeyi pek sever. Babası çok zengindir, ona her istediğini alır. O da tepeden tırnağa kovboy giysileriyle gelmişti. Koyun postundan pantolonu, deri yeleği, kareli gömleği, geniş bir şapkası, kapsüllü tabancaları, mahmuzları vardı. Mahmuzlarının uçları pek amansızdı.

Ben yüzüme siyah bir maske geçirmiştim, maskeli baloda vermişlerdi, oklu tüfeğimi almıştım, bir de kırmızı mendil bağlamıştım boynuma. Mendil aslında annemin eski bir eşarbından kesilmişti. Pek hoştuk!

Bahçeye çıktık. Annem, kahvaltı saati gelince bizi çağıracağını söyledi.

"Çocuklar," dedim, "ben kahramanım, altımda beyaz bir at var, sizi yeniyorum."

Çocuklar, bu sözlerimden hiç hoşnut kalmadılar. İnsanın keyfini kaçıran da budur işte. Tek başına oynamak

sıkıcıdır. Tek başına olmadığın zaman da arkadaşlar olay çıkarır.

"Neden ben kahraman olmayacakmışım?" dedi Toraman. "Hem neden benim de altımda bir beyaz at olmasın?"

"Bu suratla kahraman olunmaz," dedi Lüplüp.

"Sen sus Kızılderili," dedi Toraman. "Yoksa kuyruksokumuna yapıştırırım tekmeyi."

Toraman çok güçlü kuvvetli bir çocuktur, arkadaşlarının suratını dağıtmayı da pek sever. Bu yüzden, tekme sözünü duyunca çok şaşırdık, ama gerçekten de tavuğa benzemişti Lüplüp.

"Nasıl olsa ben şerifim," dedi Tıngır.

"Şerif mi?" dedi Gümüş. "Kepli şerifleri nerede gördün ki? Güldürme beni."

Tıngır bu sözlere çok bozuldu. Babası polistir Tıngır'ın.

"Benim babamın da kepi var," dedi. "Kimseyi de güldürmüyor."

"O kepi Teksas'ta başına geçirse, herkesi güldürürdü," dedi Gümüş.

Tıngır da ona bir tokat attı.

Gümüş, tabancasını çekti, "Pişman olacaksın Co!" dedi.

Tıngır, ona bir tokat daha attı.

Gümüş yere oturdu, tabancasıyla "Kiu, kk-kiu!" yaptı.

Tıngır, ellerini karnına bastırdı, yüzünü iyice buruşturdu, "Yaktın beni, ama öcüm alınacaktır!" dedi.

Ben bahçede dörtnal at koşturuyordum. Daha hızlı gitmek için de bacağıma vuruyordum.

Toraman yanıma geldi, "İn o attan," dedi. "Beyaz at benimdir."

"Hayır efendim," dedim. "Burası benim evim, beyaz at da benimdir."

Toraman, burnumun ortasına bir yumruk indirdi.

Tıngır düdüğünü öttürdü, "Hırsız!" diye bağırdı Toraman'a. "Biz Kansas'ta at hırsızlarını ne yaparız bilir misin? İpte sallandırırız!"

Lüplüp, aslında dövüşmekten pek hoşlanmayan bir arkadaştır, ama kalktı, tahta baltasının sapıyla Tıngır'ın başına küt diye vurdu. Tıngır bunu hiç beklemiyordu. Allahtan başında kep vardı.

"Kepim, kepimi mahvettin!" diye bağıran Tıngır, Lüplüp'ü kovalamaya başladı.

Ben yine bahçede at koşturmaya koyuldum.

"Hey çocuklar durun!" dedi Toraman. "Bir önerim

var: Biz iyi adamlar olacağız. Lüplüp de vahşi Kızılderili olacak, bizi yakalamaya çalışacak, birimizi yakalayıp tutsak edecek, biz gidip tutsağı kurtaracağız, Lüplüp'ü yeneceğiz!"

Hepimiz, bu güzel öneriyi çok tuttuk. Bir tek Lüplüp, buna bir türlü yanaşmıyordu.

"Neden ben Kızılderili olayım?" dedi.

"Başında tüy var da ondan, budala!" diye yanıtladı Gümüş. "Hem hoşnut değilsen oynama, ne yani, sıktın artık."

"Öyleyse ben de oynamam," dedi Lüplüp, bir köşeye gidip bir yandan somurturken, bir yandan da cebindeki çikolatalı sandviçi yemeye koyuldu.

"Oynamak zorunda," dedi Toraman. "Ondan başka Kızılderili yok. Oynamazsa tüylerini yolarım valla."

Lüplüp, "Oynarım, ama sonunda iyi bir Kızılderili olmak koşuluyla," dedi.

"Peki peki," dedi Gümüş. "İlle de senin dediğin olacak!"

"Tutsak kim olacak?" diye sordum.

"Gümüş olsun," dedi Toraman. "Çamaşır ipiyle ağaca bağlarız."

"Yok canım! Çıldırdın galiba," dedi Gümüş. "Neden ben tutsak olacakmışım? Ben tutsak olamam. İçinizde en güzel giysileri olan benim!"

"Eee, ne olmuş," dedi Toraman. "Ben, beyaz atım var diye mızıkçılık ediyor muyum?"

"Beyaz at benim!" dedim.

Toraman kızdı, beyaz atın onda olduğunu, bu durumdan hoşnut değilsem burnumun ortasına bir yumruk patlatacağını söyledi.

"Hele bir dene!" dedim.

O da deneyip başardı.

Gümüş, "Kıpırdama Oklahoma Kid!" diye bağırarak her yere ateş ediyordu.

Tıngır, ha bire düdüğünü öttürüyordu. Bir yandan da, "Eveet, ben şerifim, eveet, hepinizi tutukluyorum!" diyordu.

Lüplüp, baltasıyla Tıngır'ın kepine vurdu, onu tutsak ettiğini söyledi.

Tıngır, düdüğünü çimenlere düşürdüğü için kızdı.

Ben bir yandan ağlıyor, bir yandan Toraman'a, burasının benim evim oldu-

ğunu, onu bir daha görmek istemediğimi söylüyordum.

Herkes bağırıyordu. Çok hoştu. Müthiş eğleniyorduk.

Sonra babam bahçeye çıktı. Keyifsiz gibiydi.

"Ne oluyor çocuklar, ne bu gürültü?" dedi. "Uslu uslu eğlenmeyi bilmez misiniz siz?"

"Suç Gümüş'te," dedi Toraman. "Tutsak olmak istemiyor."

"Tokatı yiyeceksin," dedi Gümüş.

Yine kapıştılar. Babam onları ayırdı.

"Hadi çocuklar," dedi, "size nasıl oynanacağını göstereyim. Tutsak benim."

Çok sevindik. Şu babam da ne tatlı şeydi yahu! Babamı çamaşır ipiyle ağaca bağlarken Bay Sivrikulak çitten atladı.

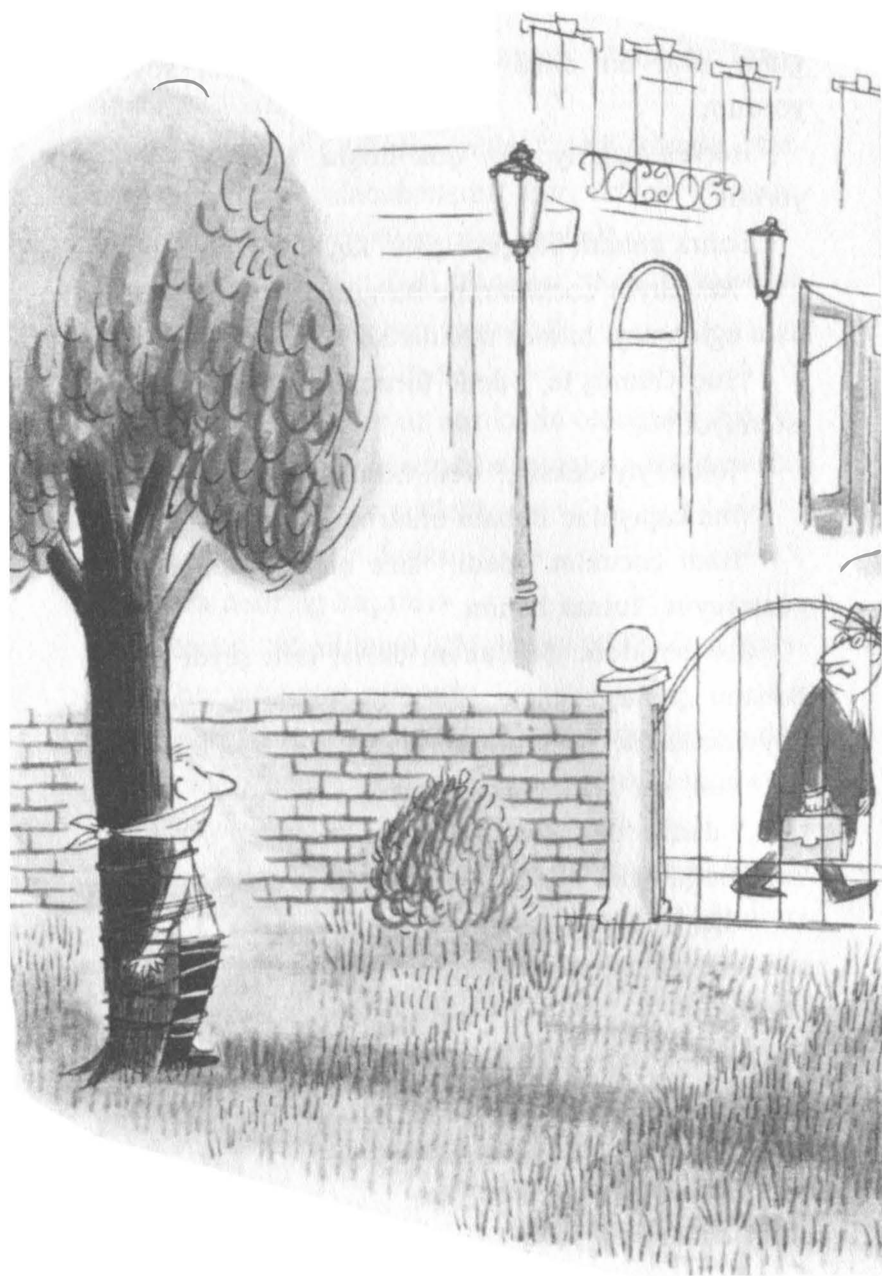
"Ben de oynamak istiyorum," dedi. "Ben Kızılderili Yüce Boğa' yım."

"Git Bay Sivrikulak, seni çağıran olmadı," dedi babam.

Bay Sivrikulak, harikaydı. Kollarını kavuşturarak babamın karşısına geçti.

"Beyaz adam dilini tutsun!" dedi.

Babam, iplerini çözmek için uğraşıp duruyordu, Bay Sivrikulak çığlıklar atarak ağacın çevresinde dans etmeye koyuldu.

Orada kalıp babamla Bay Sivrikulak'ın nasıl soytarılık ettiklerini seyretmeyi çok istiyorduk, ama annem bizi kahvaltıya çağırdı.

Sonra odama çıktık, trencilik oynadık. Ben, babamın kovboyculuk oynamayı bu kadar çok sevdiğini bilmezdim.

Akşamüstü bahçeye indiğimizde Bay Sivrikulak çoktan gitmişti, ama babam hâlâ ağaca bağlı, bağırıp çağırıp yüzünü buruşturuyordu. Tek başına eğlenebilmek ne güzel şey!

Karagöz Sınıfa Geliyor

Öğretmen gelmedi bugün. Biz bahçede sıra olmuştuk. Öğretmen yardımcısı geldi.

"Öğretmeniniz hasta bugün," dedi.

Sonra bizi sınıfa götürdü.

Biz bütün öğrenciler öğretmen yardımcısına "Karagöz" deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır.

"Gözlerimin içine bakın lütfen," der.

Ben, önceleri ona neden "Karagöz" dendiğini anlamamıştım, büyükler açıkladı sonra. Karagöz'ün koca bir bıyığı vardır, ceza vermeyi çok sever, hiç şakadan anlamaz. Bu yüzden sınıfa gelmesine canımız pek sıkıldı. Neyse ki, sınıfa girer girmez, "Sizinle kalamayacağım çocuklar, müdür beyle çalışmam gerekiyor," dedi. "Gözlerimin içine bakın lütfen, uslu duracağınıza söz verin."

Hep birlikte gözlerinin içine bakarak söz verdik. Zaten genellikle hep usluyuzdur.

Karagöz hiç inanmışa benzemiyordu. En iyi öğrencinin kim olduğunu sordu.

"Ben!" dedi Çarpım, gururla.

Doğrudur. Çarpım sınıfın birincisi, hem de öğretmenin kuzusudur. Biz onu pek sevmeyiz, ama gözlüğü yüzünden istediğimiz gibi de pataklayamayız onu.

"Peki," dedi Karagöz. "Git öğretmenin yerine otur, arkadaşlarına gözkulak ol. Ara sıra gelip uslu duruyor musunuz diye bakacağım. Hadi bakalım, derslerinizi gözden geçirin."

Çarpım, büyük bir keyifle gitti, öğretmenin masasına oturdu.

Karagöz de dışarı çıktı.

"Peki," dedi Çarpım, "dersimiz aritmetik, defterlerinizi çıkarın, bir işlem çözeceğiz."

"Deli misin nesin?" diye sordu Dalgacı.

Çarpım, kendini gerçekten öğretmenin yerine koyarak, "Dalgacı, sus!" diye bağırdı.

"Erkeksen buraya gel de söyle!" dedi Dalgacı.

Tam o sırada kapı açıldı, içeri Karagöz girdi. Çok keyifli bir hali vardı.

"Hah, kapının ardından dinliyordum sizi," dedi. "Gözümün içine bak. Evet sen!"

Dalgacı, Karagöz'ün gözlerinin içine şöyle bir baktı, ama gördükleri pek hoşuna gitmedi galiba.

"Bana aritmetik işlemi yaptırmak isteyen sınıf gözlemcisi bir arkadaşa karşı kaba olmamalıyım. Bu

cümleyi bütün kipleriyle yazacaksın," dedi Karagöz, sonra da, yine geleceğini söyleyip dışarı çıktı.

Sırım, kapıda durup Karagöz'ü gözetleyebileceğini söyledi. Hepimiz razı olduk. Bir tek Çarpım, "Sırım, yerine!" diye bas bas bağırıyordu.

Sırım, Çarpım'a dilini çıkardı, sonra kapının önüne oturdu, delikten bakmaya koyuldu.

"Kimse yok mu Sırım?" diye sordu Dalgacı.

Sırım, hiçbir şey görmediğini söyledi. Bunun üzerine Dalgacı kalktı, Çarpım'a aritmetik kitabını yedireceğini söyledi. Bu gerçekten gırgır bir buluştu. Ama Çarpım'ın hiç hoşuna gitmedi bu.

"Hayır! Gözlüğüm var!" diye bağırmaya koyuldu.

"Onları da yiyeceksin!" dedi Dalgacı.

Nedense ille de Çarpım'ın bir şeyler yemesini istiyordu.

Gümüş, böyle şeylerle zaman yitirmenin saçma olduğunu söyledi, top oynamamızı önerdi.

Çarpım hiç hoşnut değildi.

"Ya işlemler?" diye sordu.

Ama biz kulak asmadık. Birbirimize şutlar atıp duruyorduk. Sıraların arasında oynamak çok hoş şey canım! Büyüyünce kendime bir sınıf alacağım, içinde bol bol oynayabilmek için.

Birden bir çığlık duyduk. Sırım, yerde oturmuş, elleriyle burnunu ovuyordu. Karagöz kapıyı açmıştı. Herhalde Sırım onun geldiğini görememişti.

Karagöz, "Neyin var?" diye sordu, çok şaşırmış görünüyordu.

Sırım, "Oy anam, oy anam"dan başka bir şey diyemedi.

Karagöz, Sırım'ı kucaklayıp dışarı çıktı. Biz de topu saklayıp yerlerimize geçtik.

Karagöz'le Sırım dönünce, Sırım'ın burnunun şiş olduğunu gördük. Karagöz, artık bizden iyice bıktığını, bu böyle sürerse günümüzü göreceğimizi söyledi.

"Neden arkadaşınız Çarpım'ı kendinize örnek almıyorsunuz? Bakın ne kadar uslu bir çocuk," dedi ve çıktı.

Sırım'a ne olduğunu sorduk. Delikten bakarken uyuyakalmış.

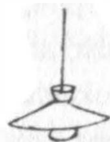
Çarpım, "Bir çiftçi pazara gidiyor. Sepetinde, düzinesi on iki liradan yirmi sekiz yumurta var..." dedi.

"Senin yüzünden burnum bu hale geldi," dedi Sırım.

"Öyle," dedi Dalgacı. "Çiftçiyi, yumurtaları ve gözlüğünü de aritmetik kitabıyla birlikte yedireceğiz ona!"

Çarpım, ağlamaya koyuldu, bizim çok kötü olduğumuzu, annesine babasına şikâyet edeceğini, hepimizi okuldan kovdurtacağını söyledi. Tam o sırada Karagöz kapıyı açtı.

"Ne, şimdi de sen mi koparıyorsun bu gürültüyü? Beni deli edeceksiniz! Ne zaman gelsem biriniz maskaralık ediyorsunuz. Hepiniz gözlerimin içine iyice bakın. Bir daha geldiğimde ters bir şey görürsem kimsenin gözünün yaşına bakmam," dedi, gitti.

Biz de uslu durmaya karar verdik. Çünkü Karagöz kızmayagörsün, zehir gibi cezalar dağıtır. Hiç çıt çıkmıyordu. Bir tek, ara sıra Çarpım'ın burnunu çektiği, Lüplüp'ün de bir şeyler yediği duyuluyordu. Lüplüp' ün yemesi de hiç bitmez.

Sonra kapının oradan bir ses geldi. Tokmağın yavaşça döndüğünü gördük, kapı yavaş yavaş gıcırdayarak açılmaya başladı. Hepimiz gözlerimizi oraya dikmiş, soluk almayı bile kesmiştik. Lüplüp bile yemeyi bırakmıştı.

Birden, "Karagöz!" diye bağırdı biri.

Kapı açıldı, Karagöz içeri girdi. Suratı pancar gibiydi.

"Kim bunu diyen?" diye sordu.

"Pıtırcık!" dedi Çarpım.

"Doğru değil, yalancı!"

Tıngır bağırmıştı "Karagöz" diye.

"Sen söyledin! Sen söyledin! Sen söyledin!" dedi

Çarpım, ağlamaya başladı.

"Cumartesi cezaya kalacaksın!" dedi Karagöz bana.

Ben de ağlamaya başladım, bunun büyük haksızlık olduğunu, okulu bırakacağımı, beni çok arayacaklarını söyledim.

"Pıtırcık değil, Çarpım 'Karagöz' dedi!" diye bağırdı Tıngır.

"Ben 'Karagöz' demedim!" diye bağırdı Çarpım.

"Karagöz dedin işte, Karagöz dediğini duydum, evet efendim, Karagöz dedin!"

"Peki tamam, tamam," dedi Karagöz, "Hepiniz cezaya kalacaksınız!"

"Ben neden cezaya kalacakmışım?" dedi Çarpım. "Ben Karagöz demedim ki!"

Karagöz, nedense birden çok sinirlendi Çarpım'a.

"Bu gülünç adı bir daha duymak istemiyorum, anlaşıldı mı?" diye bağırdı.

Çarpım kendini yerlere atarak, "Ben cezaya gelemem!" diye yaygarayı kopardı. Birden hıçkırığı tuttu, kıpkırmızı, sonra da masmavi oldu.

Sınıfta hemen herkes bağırıp ağlıyordu. Tam Karagöz de şimdi ağlamaya koyulacak diye düşünüyordum ki, içeri müdür bey girdi.

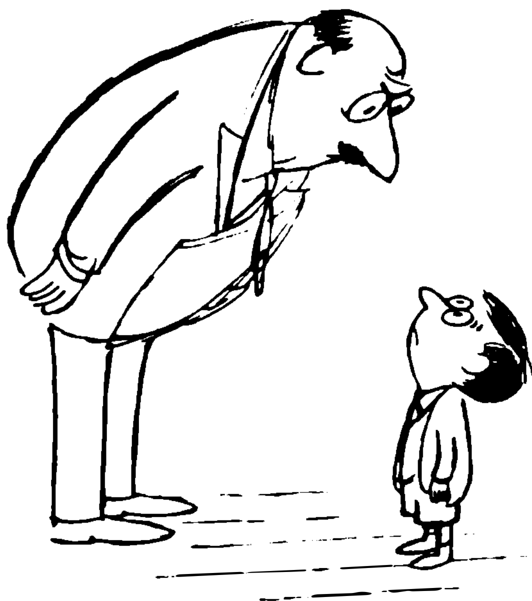
"Ne oluyor burada Karag..." diye sordu.

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye yanıtladı Kara-

göz. "Biri kendini yerlere atıyor, kapıyı açtığım zaman bir başkasının burnu kanıyor, ötekiler avaz avaz bağırıyor. Hiç böyle şey görmedim! Hiç böyle şey görmedim!"

Bıyığı titriyor, elleriyle de saçlarını ütülüyordu.

Ertesi gün öğretmenimiz geldi, ama bu kez de Karagöz hastalanmış.

Büyük Bir Futbol Maçı

Lüplüp bize, bu öğleden sonra evin yakınındaki boş arsada toplanmamızı söyledi. Lüplüp benim arkadaşımdır. Yemek yemeyi pek seven şişko bir çocuktur. Toplanalım demesinin nedeni de şu: Babası ona yepyeni bir top armağan etmiş, onunla maç yapacağız. Ne tatlı çocuktur şu Lüplüp!

Saat üçte arsada buluştuk. On sekiz kişiydik, takımları ayırmak gerekiyordu.

Hakem işini çabucak çözümledik. Çarpım hakem oldu.

Çarpım, sınıfın birincisidir, pek sevmeyiz onu, ama gözlüğü yüzünden de onunla dövüşemeyiz. Tabii hakemlik için bu çok elverişli bir durumdu. Üstelik hiçbir takım Çarpım'ı istemiyordu. Sporda pek yetenekli değildir, hemencecik zırlamaya başlar.

Çarpım bir düdük isteyince kavgaya başladık.

İçimizde düdüğü olan tek kişi Tıngır'dır. Tıngır'ın babası polistir.

"Bilyeli düdüğümü kimselere vermem, aile anısıdır," dedi.

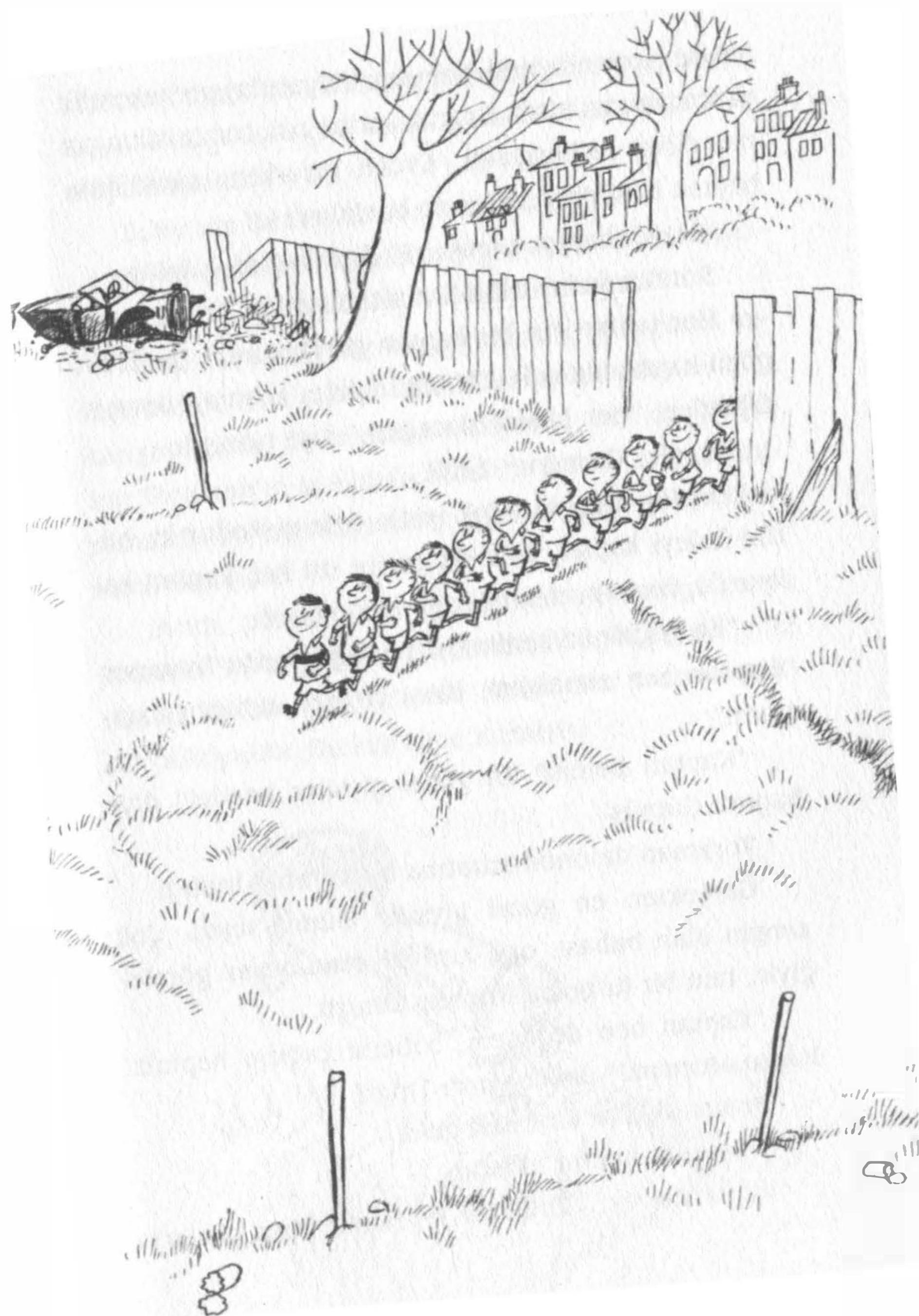
Eh, n'apalım, biz de başka bir yol bulduk: Çarpım, Tıngır'a haber verecek, Tıngır da Çarpım'ın yerine düdüğü çalacaktı.

"Hadi, ne zaman oynayacağız? Ben acıkmaya başladım," dedi Lüplüp.

Ama işler çok karışmıştı. Çarpım hakem olunca, geriye on yedi oyuncu kalıyordu. Birimiz fazlalıktık. Sonunda bunu da çözümledik. Birimiz yan hakem olacak, top her sahadan çıktığında ufak bir bayrağı sallayacaktı. Bu iş için Dırdır'ı seçtik. Koca sahayı kollamak için tek bir yan hakem yetmez aslında, ama Dırdır çok hızlı koşar, upuzun, incecik bacakları vardır, dizleri de kapkaradır.

Dırdır bu işe hiç yanaşmıyordu, ille de top oynayacağım, diye tutturdu, bayrağı olmadığını söyledi.

Neyse, sonunda onu, yalnızca ilk yarıda yan hakemlik yapmaya razı ettik. Bayrak yerine pek temiz olmayan mendilini sallayacaktı. Evden çıkarken, mendilinin bayrak işini göreceğini ne bilebilirdi ki!

"Haydi başlıyor muyuz?" diye bağırdı Lüplüp.

Sonrası kolay oldu. On altı kişiydik.

Her takım için bir kaptan gerekiyordu. Herkesin gözü kaptanlıktaydı. Bir tek Lüplüp, koşmayı sevmediğinden, "Ben kaleci olacağım," diye tutturdu.

Biz de, "Tamam," dedik.

Lüplüp kale için çok iyidir, öyle şişkodur ki, bütün kaleyi kaplar. Yine de geriye on beş kaptan kalıyordu. Bu kaptanların çoğu elenmeliydi.

"En güçlünüz benim!" diye bağırıyordu Toraman. "Kaptan ben olmalıyım, karşı çıkanın suratını dağıtırım!"

"Kaptan benim! En güzel giysiler bende!" diye bağırdı Gümüş.

Toraman da onun suratına bir yumruk indirdi.

Gerçekten en güzel giysiler Gümüş'teydi. Çok zengin olan babası, ona kırmızı-mavi-beyaz gömleğiyle, tam bir futbolcu forması almıştı.

"Kaptan ben değilsem, babamı çağırıp hepinizi hapse attırırım!" diye bağırdı Tıngır.

Benim aklıma bir öneri geldi:

"Yazı tura atalım," dedim.

İki kere attık, çünkü bir keresinde para çimlerin

arasına düştü, bir daha da bulamadık. Parayı veren Sırım olduğu için çok kızdı, parasını her yerde aramaya başladı.

Sonunda Gümüş'le ben kaptan seçildik.

"Hey çocuklar, kahvaltıya geç kalmak istemiyorum!" diye bağırdı Lüplüp. "Başlıyor muyuz?"

Sıra, takımları kurmaya gelmişti. Çok güzel anlaşıyorduk, ama sıra Toraman'ı seçmeye gelince işler karıştı. Gümüş de Toraman'ı istiyordu, ben de. Çünkü top Toraman'ın ayağında oldu mu kimse onu durduramazdı. İyi oynadığından değil, herkes ondan korkardı da ondan.

Sırım, parasını bulduğuna çok sevinmişti, ama Toraman'ın sorununu çözümlemek için parayı yine istedik ondan, yine yitirdik. Sırım yine parasını aramaya koyuldu. Bu kez iyice kızmıştı.

Sonunda, çöp kurasıyla Gümüş kazandı Toraman'ı. Gümüş, kimse kaleye yaklaşmasın, gol atmaya cesaret etmesin diye Toraman'ı kaleci yaptı. Toraman çünkü çok çabuk alınır.

Lüplüp, kalesinin taşları arasına oturmuş, keyifsiz keyifsiz bisküvi yiyordu.

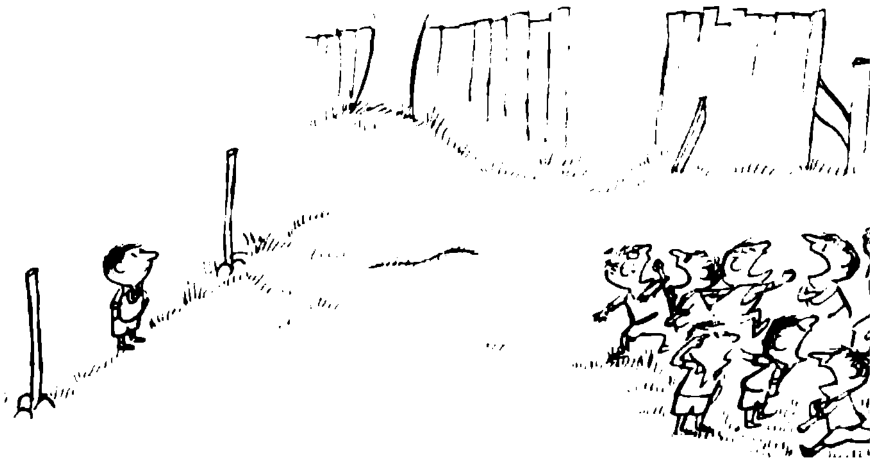
"Hadi çocuklar başlıyor muyuz?" diye bağırdı.

Yerlerimizi aldık. Bu pek kolay olmadı, çünkü kaleciler dışında her takımda topu topu yedi oyuncu vardı. Yine tartışmaya başladık. Oyuncuların çoğu forvet olmak istiyordu.

Sırım, "Ben savunma oyuncusu olacağım," diye tutturdu.

Ama onun derdi başkaydı, parasını o yanda düşürmüştü de aramayı sürdürmek istiyordu.

Gümüş'ün takımı bu işleri çabuk çözümledi: Toraman, sağa sola bir sürü yumruk dağıttı, oyuncular

da hiç söylenmeden burunlarını ova ova yerlerini aldılar. Ne sıkı yumruğu vardır şu Toraman'ın.

Bizim takım bir türlü yerleşemiyordu, sonunda Toraman geldi, bizi de pataklayacağını söyledi, o zaman herkes yerini aldı.

Çarpım, Tıngır'a, "Öttür düdüğü!" dedi.

Benim takımda oynayan Tıngır düdüğünü öttürdü.

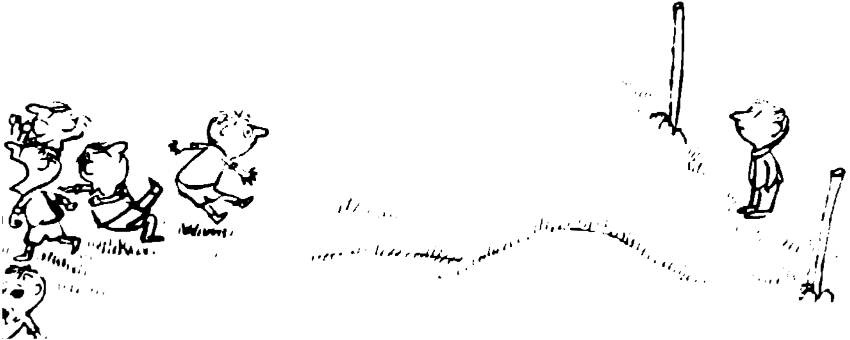
Gümüş, surat asıyordu.

"İş mi yani?" dedi. "Güneş gözümüze giriyor. Niye biz bu yanda oynuyormuşuz?"

Güneşten hoşlanmıyorsa gözlerini kapamasını, belki böyle daha iyi oynayacağını söyledim. Bunun üzerine dövüşmeye başladık. Tıngır, bilyeli düdüğünü öttürmeye koyuldu.

"Öttür komutu vermedim!" diye bağırdı Çarpım. "Hakem benim!"

Bu söz Tıngır'ın hiç hoşuna gitmedi, düdüğünü öttürmek için kimsenin iznine ihtiyacı olmadığını,

düdüğünü canı istediği zaman öttüreceğini söyledi. Sonra da düdüğünü deli gibi öttürmeye koyuldu.

Çarpım, "Kötüsün, kötüsün, kötüsün işte!" diye bağırdı, ağlamaya koyuldu.

"Hey çocuklar!" diye seslendi Lüplüp, kalesinden.

Ama kimse dinlemiyordu onu.

Ben Gümüş'le dövüşüyordum. Kırmızı-mavi-beyaz güzel gömleğini yırttım. Gümüş de, "Hıh, hıh, hıh, n'olacak babam bana daha çok gömlekler alır," diyor, ayağıma da tekmeler atıyordu.

Tıngır, Çarpım'ı kovalıyordu.

"Gözlüğüm var! Gözlüğüm var!" diye bağırıyordu Çarpım.

Sırım kimseyle ilgilenmiyor, bir türlü bulamadığı parasını arıyordu.

Kalesinde sakin sakin bekleyen Toraman sonunda sıkıldı, en yakınındakilerin, yani kendi takımındaki oyuncuların suratlarını dağıtmaya koyuldu.

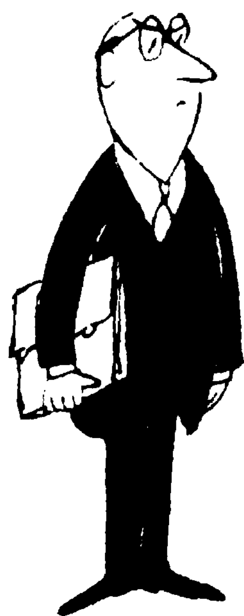
Herkes bağırıyor, koşuşturup duruyordu. Ne güzel eğleniyorduk, gerçekten harikaydı!

"Çocuklar, durun!" diye bağırdı Lüplüp.

Toraman, bu kez çok kızdı:

"Oynayalım, oynayalım diye tutturuyordun, oynuyoruz işte! Söyleyecek bir şeyin varsa ilk yarının sonunu bekle!" dedi.

"Neyin ilk yarısı?" diye sordu Lüplüp. "Şimdi fark ettim, topu evde unutmuşum!"

Sınıfa Bir Denetçi Geliyor

Öğretmen, bugün sınıfa girdiğinde eli ayağı titriyordu.

"Denetçi bey okulda," dedi. "Göreyim sizi. Aman yaramazlık yapmayın. Aman güzel şeyler düşünsün hakkınızda."

Biz de yaramazlık etmeyeceğimize söz verdik. Zaten neden böyle meraklanır anlamam, aşağı yukarı hep usluyuzdur.

"Bilmiş olun, bu gelen, yeni bir denetçi. Eskisi size alışıktı, ama emekliye ayrılmış," dedi.

Sonra öğretmen, bize bir sürü öğütte bulundu: Derse kalkmadan konuşmamamızı, izinsiz gülmememizi, denetçinin son gelişindeki gibi misketlerimizi düşürmememizi (adam hani kendini birden yerde bulmuştu), Lüplüp'e yemek yememesini, sınıfın so-

nuncusu olan Dalgacı'ya da, dikkati üstüne çekmemesini söyledi.

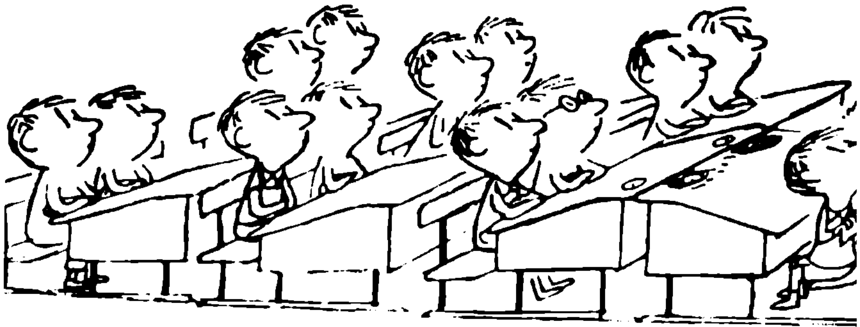
Valla bazen merak ediyorum, bu öğretmen soytarı mı sanıyor bizi nedir? Ama onu çok sevdiğimizden, her söylediğine kafa salladık.

Öğretmen, şöyle bir bakındı, sınıf ve bizler temiz miyiz diye. Sınıfın birkaçımızdan daha temiz olduğunu söyledi. Sonra her dersin birincisi, hem de öğretmenin kuzusu olan Çarpım'a, hokkalarımıza mürekkep doldurmasını söyledi; denetçinin sınıfa yazı yazdıracağı tutarsa, hazırlıklı olalım diye.

Çarpım, büyük mürekkep şişesini aldı, Domdom' la, Sırım'ın hokkalarına mürekkep dökmeye başladı.

O sırada içimizden biri, "Denetçi geliyor!" diye bağırdı.

Çarpım öyle bir korktu ki, mürekkebi bütün sıraya döktü. Bu bir şakaydı aslında, denetçinin geldiği filan yoktu.

Öğretmen çok kızdı.

"Gördüm seni Dalgacı!" dedi. "Bu budalaca şakayı yapan sensin! Duvarın dibine gidip tek ayak üstünde dur!"

Dalgacı ağlamaya koyuldu. Tek ayak üstünde durursa bütün dikkati üstüne çekeceğini, o zaman denetçinin kendisine bir sürü soru soracağını, hiçbir şey bilmediği için ağlamaya koyulacağını, şaka filan yapmadığını, denetçiyi müdürle birlikte avludan geçerken gördüğünü söyledi.

Bütün bunlar doğru olduğu için öğretmen peki deyip bu seferlik Dalgacı'yı bağışladı.

Aksi gibi en öndeki sıra mürekkep içindeydi. Öğretmen, görünmesin diye o sırayı sınıfın en arkasına götürmemizi söyledi. Hepimiz işe sarıldık. Ne işti ama. Bütün sıraları yerlerinden oynatmak gerekiyordu. Ne güzel eğleniyorduk. İşte tam o sırada da sınıfa müdürle denetçi girdi.

Ayağa kalkmaya fırsat olmadı, çünkü hepimiz ayaktaydık zaten. Herkes pek şaşırmış gibiydi.

"Ufaklar biraz... biraz da yaramazdırlar," dedi müdür.

"Hımmm, anlıyorum. Oturun çocuklar..." dedi denetçi.

Domdom'la Sırım'ın sırasını, arkaya götürmek için ters çevirmiştik. Bu yüzden ikisi de sırtlarını veriyorlardı tahtaya.

Denetçi, öğretmene baktı, "Bu iki öğrenci hep böyle mi otururlar?" diye sordu.

Öğretmenin yüzü, Dalgacı'nın derse kalktığı zamanki görünümüne büründü, ama ağlamadı.

"Ufak bir aksilik oldu," dedi öğretmen.

Denetçi hiç de hoşnut görünmüyordu. Kaşları gözlerinin içine düşecek gibiydi.

"Daha sert davranmalısınız," dedi öğretmene. "Hadi çocuklar, bu sırayı yerine koyun."

Hep birlikte ayağa kalktık.

"Hepinize gerek yok!" diye bağırdı denetçi. "Bunlar yeter."

Domdom'la Sırım, sırayı çevirip yerlerine oturdular. Denetçi gülümsedi, ellerini sıraya dayadı.

"Güzeel. Ben geldiğimde ne yapıyordunuz bakiim?" dedi.

"Sıranın yerini değiştiriyorduk," diye yanıtladı Domdom.

"Artık bu sıra sö-

zünü duymak istemiyorum!" diye bağırdı denetçi, sinirli sinirli. "Hem sıranın yerini neden değiştiriyormuşsunuz bakiim?"

"Mürekkepten ötürü," dedi Sırım.

"Mürekkep mi?" diye sordu denetçi, masmavi olmuş ellerine baktı. Uzun uzun göğüs geçirdi, sonra da mendiliyle ellerini sildi.

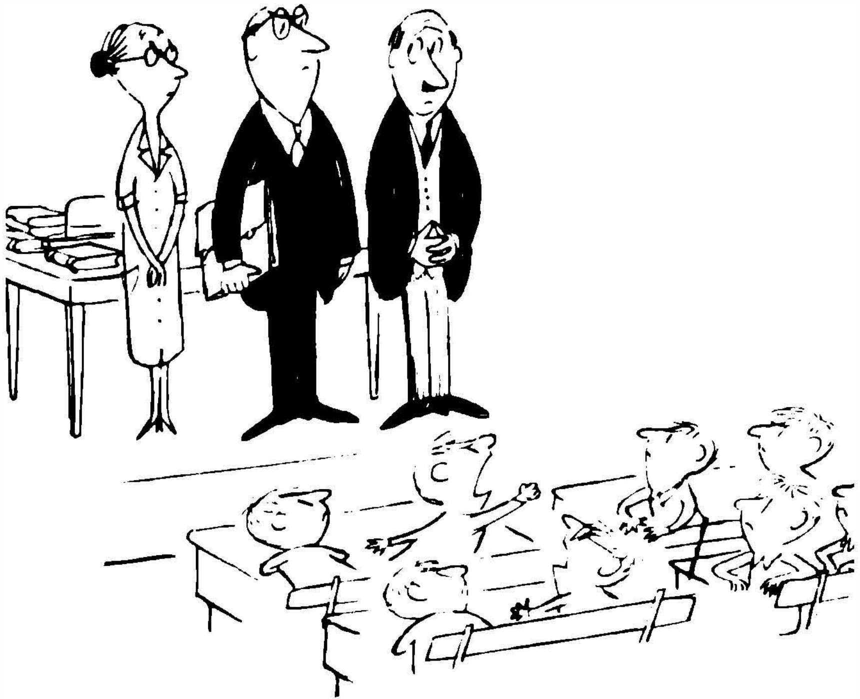
Biz denetçide, müdürde hiç keyif filan kalmadığını çok iyi anladık. Uslu oturmaya karar verdik.

"Görüyorum ki disiplin sorunlarınız var," dedi denetçi, öğretmene. "Basit bir psikolojik yöntem uygulamanız gerekir." Sonra da bize döndü, kaşlarını kaldırdı, "Çocuklarım, sizinle dostluk kurmak istiyorum. Benden korkmamalısınız," dedi. "Eğlenmeyi sevdiğinizi biliyorum, ben de gülmeyi severim. Siz iki sağırın fıkrasını biliyor musunuz bakiim?.. Bir sağır bir başka sağıra, 'Balığa mı çıkıyorsun?' diye sormuş. Öteki sağır da demiş ki: 'Hayır ben balığa çıkıyorum.' Bunun üzerine bizim sağır, 'Ha, peki. Ben de seni balığa çıkıyor sanmıştım,' demiş."

Yazık ki öğretmen bize gülmeyi yasak etmişti, bu yüzden de çok zor tuttuk kendimizi.

Ben bu akşam bu fıkrayı, babama anlatacağım. Garanti hiç duymamıştır, kim bilir nasıl gülecek.

Denetçi, bizim gibi bir yasağı olmadığı için çok güldü, ama hiçbirimizden ses çıkmadığını görünce kaşlarını eski yerlerine koydu, öksürdü.

"Peki, yeteri kadar güldük. Şimdi ciddi işlere dönelim," dedi.

"Lafonten'i inceliyorduk," dedi öğretmen. "'Kargayla Tilki' şiirini okuyorduk."

"Çok iyi, çok iyi," dedi denetçi, "siz işinize bakın."

Öğretmen, rasgele birini seçiyormuş gibi yapıp Çarpım'ı işaret etti.

Ama denetçi elini kaldırdı, öğretmene, "İzin verir misiniz?" dedi, Dalgacı'yı gösterdi. "Sen, arkadaki, sen oku bakiim 'Kargayla Tilki' şiirini."

Dalgacı ağzını açtı, sonra da ağlamaya koyuldu.

"Nesi var?" diye sordu denetçi.

Öğretmen, Dalgacı'nın kusuruna bakmamak gerektiğini, çok utangaç olduğunu söyledi.

Bunun üzerine denetçi, Tıngır'ı kaldırdı. Tıngır çok iyi bir arkadaştır. Babası da polistir. Tıngır, şiirin ezberinde olmadığını, ama içinde neden söz edildiğini aşağı yukarı bildiğini söyledi. Bir karganın ağzında kaşar peyniri tuttuğunu anlatmaya koyuldu.

Denetçi, gittikçe daha şaşırmış görünüyordu.

"Kaşar mı?" diye sordu.

"Yok canım," dedi Lüplüp. "Eritme peyniriydi."

"Hiç de değil," dedi Tıngır. "Eritme peyniri akar, hem kaşarın kokusu daha güzeldir."

"Evet ama, eritme peynirinin de tadı daha güzeldir. Hem sonra koku hiçbir şey demek değildir ki, sabun çok güzel kokar, ama tadı berbattır, ben bir kere tattım."

"Hıh ne aptal şeysin," dedi Tıngır. "Babama söyliceeem, bir polis olarak, babana ceza yazsın."

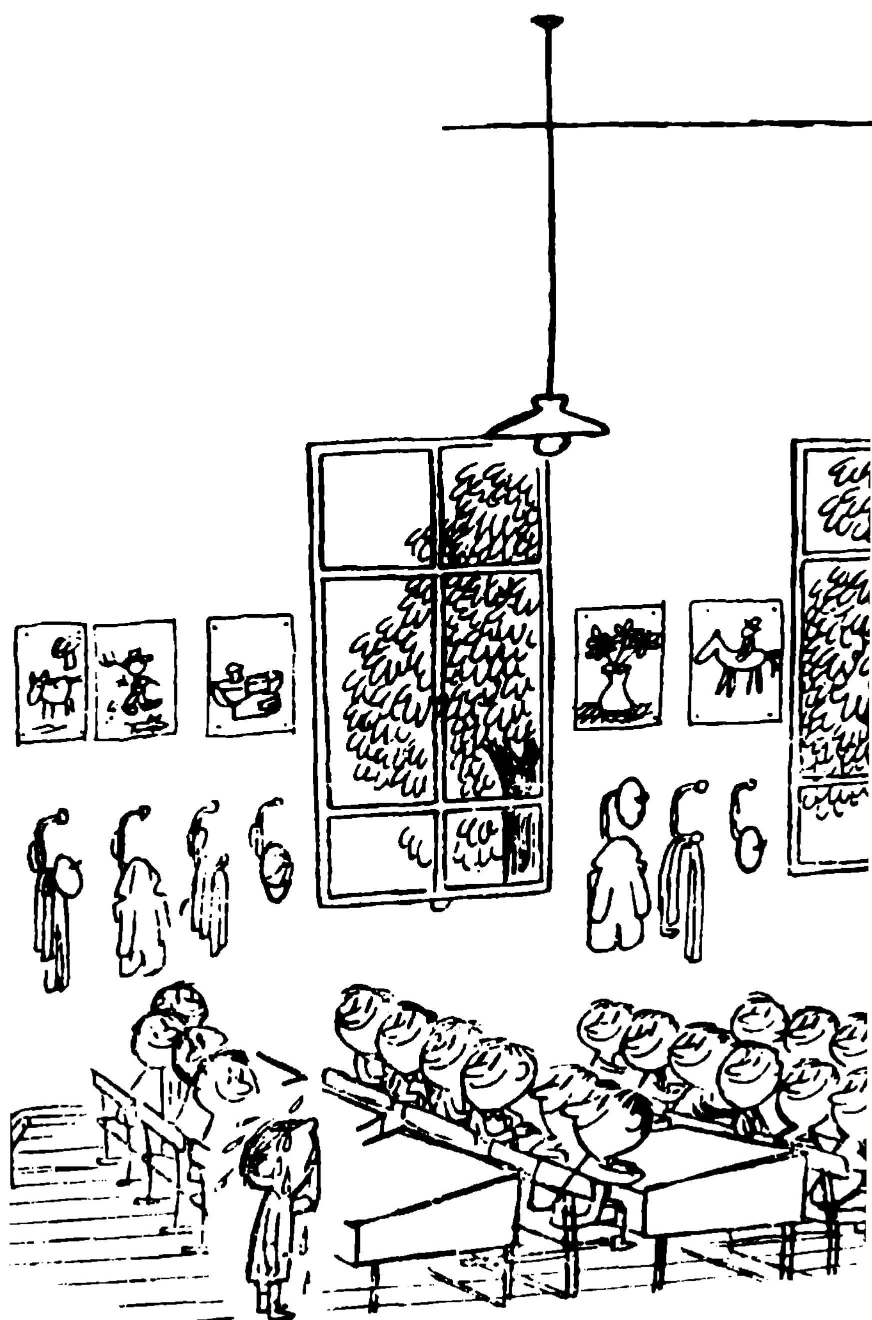
Sonra da dövüşmeye başladılar.

Hepimiz ayağa kalkıp bağırmaya başladık. Bir tek Dalgacı, bir köşede durmuş ağlıyordu. Çarpım da tahtada "Kargayla Tilki" şiirini okuyordu. Öğretmen, müdür ve denetçi, "Yeter!" diye bağırıyorlardı.

Hepimiz çok eğleniyorduk.

Bütün bunlar bitince yerimize geçtik.

Denetçi, mendilini çıkardı, yüzünü sildi, bütün yü-

zü mürekkep oldu. Yazık ki öğretmen gülmeyi yasak etmişti, teneffüse kadar kendimizi nasıl tutacaktık.

Denetçi, öğretmenin yanına gitti, elini sıktı.

"Bütün kalbimle yanınızdayım hanımefendi," dedi. "Mesleğinizin ne kadar zor olduğunu bugün daha iyi anladım. Yılmayın! Cesaret! Aferin!" dedi ve müdürle birlikte hemencecik gittiler.

Biz öğretmeni severiz, ama bu kez bize karşı çok haksız davrandı. Denetçi onu kutladıysa, bu, bizim sayemizde olmuştu. Ama o, tuttu, hepimize ceza verdi!

Pıtırcık Bir Köpek Buluyor

Okul çıkışı, bir köpeğin ardına takıldım. Kimsesiz bir köpeciğe benziyordu zavallı, yanında kimsesi yoktu. İçim sızladı.

"Bir dost edinmek, kim bilir ne hoşuna gider," diye düşündüm.

Güçbela köpeği yakalayabildim. Köpek, benimle gelmeye pek meraklı görünmüyordu, kuşkulanıyordu herhalde. Ben de ona sandviçimin yarısını verdim. Kuyruğunu salladı. Sonra ona, geçen perşembe gördüğüm polisli filmdeki gibi Reks adını taktım.

Reks, sandviçi Lüplüp kadar çabuk yedikten sonra, hiç ses etmeden benimle yürümeye başladı.

Annemle babam, Reks'i görünce kim bilir ne kadar sevinecek-

lerdi. Ona bir sürü numara öğretmeyi düşünüyordum. Reks, evin bekçisi olacaktı, haydutları yakalamam için bana yardım edecekti, tıpkı geçen perşembe günkü filmdeki gibi.

Eve vardığımda, sıkı durun, biliyorum çok şaşıracaksınız, annem Reks'i görünce pek sevinmedi, hatta diyebilirim ki hiç sevinmedi. Ama bu biraz da Reks'in suçuydu.

Salona girdik, annem geldi, beni öptü, okulda her şeyin iyi gidip gitmediğini, uslu durup durmadığımı sordu, sonra Reks'i gördü, bağırmaya başladı "Nereden buldun bu hayvanı!" diye.

Ben, Reks'in zavallı bir köpek olduğunu, haydutları yakalamam için bana yardım edeceğini anlatmaya çalıştım. Ama Reks rahat duracağına koltuğa sıçradı, yastığı parçalamaya koyuldu; hani babamın, eve konuk gelmediği zamanlar oturmaya hakkı olmadığı koltuk var ya, işte o koltuğun yastığını.

Annem bağırmasını sürdürdü: Eve hayvan getirmemi daha önce bana yasakladığını (doğru, eve ufak bir fare getirdiğimde annem böyle bir yasak koymuştu), bunun çok tehlikeli bir iş olduğunu, köpek kuduzsa hepimizi ısıracağını, hep birlikte kuduracağımızı, onu şimdi süpürgeyle dışarı atacağını söyledi. Reks'i sokağa götürmem için bana yalnızca bir dakika süre tanıdı.

Reks'i, yastığı bırakmaya çok zor razı edebildim. Yine de yastığın bir parçası dişlerinin arasında kaldı. Bundan ne gibi bir zevk aldığını hiç anlamadım.

Sonra onu kollarıma alıp bahçeye çıktım. Canım çok ağlamak istiyordu, ben de ağlayıverdim. Reks de üzgün müydü, pek bilemeyeceğim, çünkü o yastık parçalarını tükürmeye çalışıyordu.

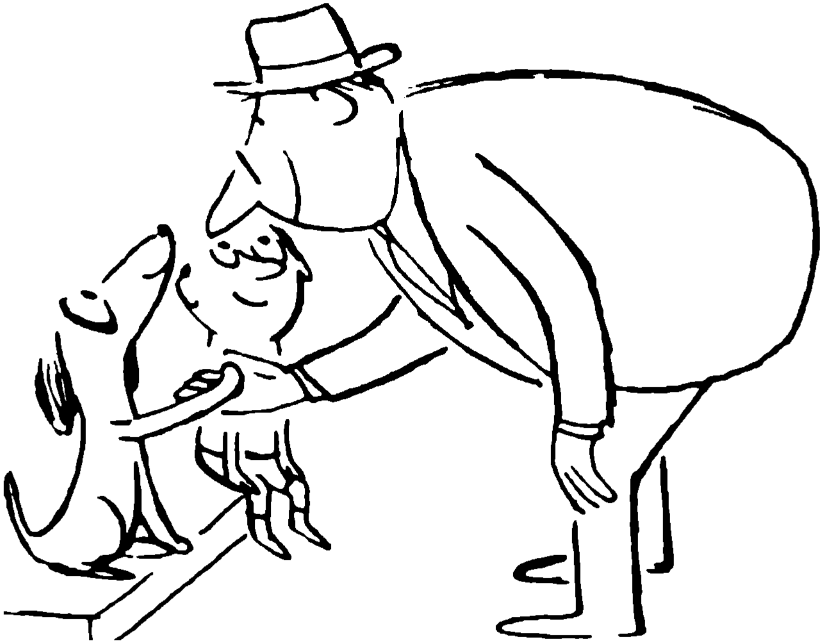
Babam, ikimizi de kapının önünde buldu. Ben ağlıyordum, Reks tükürüyordu.

"Hayrola? Neler oluyor burada?" diye sordu.

Ben babama, annemin Reks'i istemediğini, Reks'in ise dostum olduğunu, benim de Reks'in tek dostu olduğumu, bir sürü haydut bulmam için bana yardım

edeceğini, ona ne numaralar öğretmeyi düşündüğümü, ama çok mutsuz olduğumu anlattım, sonra yine ağlamaya koyuldum. O sırada Reks, arka ayağıyla kulağını kaşıyordu. Bunu bir keresinde okulda da denedik, yalnızca çok uzun bacakları olan Dırdır başardı. Çünkü zor bir iştir bu.

Babam saçlarımı okşadı. Sonra, annemin haklı olduğunu, eve köpek getirmenin çok tehlikeli olduğunu, hastaysa ve bizi ısırırsa, sonra hadi bakalım, hepimizin salya döküp kuduracağını, ileride okulda öğreneceğim gibi, insanlığın kurtarıcılarından biri olan Pastör'ün bu hastalık için bir ilaç bulduğunu ve kuduzun bu ilaçla tedavi edilebildiğini, ama iğnenin çok acıttığını söyledi.

Babama, Reks'in hasta filan olmadığını, yemek yemeyi sevdiğini, çok da akıllı olduğunu söyledim.

Babam şöyle bir baktı Reks'e, bana yaptığı gibi Reks'in de başını kaşıdı.

"Gerçekten de sağlıklı görünüyor bu köpek," dedi.

Reks de, onun elini yalamaya koyuldu. Bu, babamın çok hoşuna gitti.

"Ne tatlı şey," dedi. Sonra öteki elini uzattı. "Elini ver, hadi bakiim," dedi.

Reks elini uzattı, sonra yine babamın elini yaladı, sonra da kulağını kaşıdı. Bayağı çaba harcıyordu Reks. Babam gülüyordu. Sonra bana, "Peki, sen beni burada bekle, anneni kandırmaya çalışayım," dedi, eve girdi.

Ne esaslı adamdır şu babam. Babam annemi kandırmaya çalışırken, ben de Reks'le oynuyordum. Reks, cilveler yapmaya başladı. Yanımda yiyecek hiçbir şey yoktu. Yine kulağını kaşımaya koyuldu. Ne numaracı şeydi şu Reks.

Babam evden pek keyifsiz çıktı. Yanıma oturdu. Başımı kaşıdı biraz. Annemin, özellikle koltuk olayından sonra Reks'i eve almaya hiç yanaşmadığını söyledi. Tam ağlamaya koyuluyordum ki, aklıma bir şey geldi.

"Annem Reks'i eve almak istemezse, biz de onu bahçede tutarız, ha?" dedim.

Babam bir süre düşündü, sonra bunun parlak bir buluş olduğunu söyledi. Reks'in kimseye zararı dokunmazdı bahçede, bu yüzden ona hemen bir kulübe yapmaya karar verdik. Ben, babamın boynuna atıldım.

Gittik, mahzenden tahtalar getirdik, babam da aletlerini aldı. Reks, begonyaları yemeye koyuldu, ama bu koltuk kadar önemli bir olay değildi, çünkü begonyalarımız koltuklarımızdan çoktur.

Babam tahtaları seçmeye başladı.

"Göreceksin, müthiş bir kulübe yapacağız ona," dedi. "Tam bir saray!"

"Ona bir sürü, bir sürü numaralar öğreteceğiz, evimizi bekleyecek!" dedim.

"Evet," dedi babam. "Bay Sivrikulak gibi, çağrılmadan gelen konuklarımızı kovması için de eğiteceğiz onu."

Bay Sivrikulak, komşumuzdur. Babamla, durmadan birbirlerine oyunlar yaparlar.

Ne güzel eğleniyorduk, Reks, babam ve ben!

Babam, birden bağırmaya başlayınca keyfimiz biraz kaçtı, çünkü çekiçle parmağına vurmuştu.

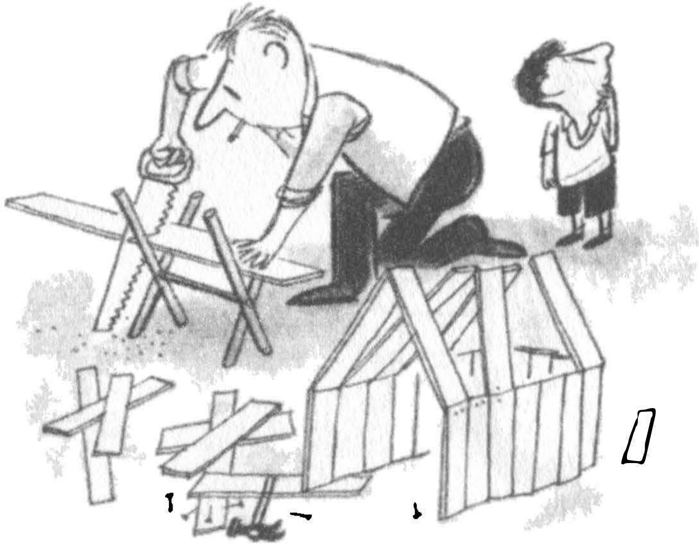
Annem kapıya çıktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Ben, Reks'i bahçede tutmaya karar verdiğimizi, burada koltuk moltuk olmadığını, babamın Reks'e bir kulübe yaptığını ve ona, Bay Sivrikulak'ı ısırıp kudurtmasını öğreteceğini söyledim.

Babam ağzını hiç açmıyordu, anneme bakarak parmağını emiyordu.

Annem hiç hoşnut görünmüyordu. Kesinlikle bu hayvanı evde istemediğini, eyvah, bir de şu begonyalara bakmamızı söyledi. Reks başını kaldırdı, kuyruğunu sallaya sallaya anneme yaklaştı, sonra da cil-

velerine başladı. Annem, önce şöyle bir baktı Reks'e, sonra yere çömeldi. Reks'in başını okşadı. Reks, annemin elini yalarken, bahçenin zili çaldı.

Babam kapıyı açtı, bir bey girdi içeri. Reks'e baktı.

"Ah Kiki, buldum seni. Aramadığım yer kalmadı," dedi.

"Ne oluyor, ne istiyorsunuz?" diye sordu babam.

"Ne mi istiyorum? Köpeğimi istiyorum efendim," dedi adam. "Onu gezdiriyordum, birden elimden kaçtı, çocuğun biri onu buraya getirdi, dediler."

"O, Kiki değil Reks," dedim. "Birlikte, perşembe günkü filmdeki gibi haydutları yakalayacağız, sonra Reks'i eğitip Bay Sivrikulak'a şakalar hazırlayacağız."

Ama Reks, pek keyifli görünüyordu, hemen adamın kucağına atladı.

"Bu köpeğin size ait olduğuna nasıl inanabilirim? Sahipsiz bir köpek bu!" dedi babam.

"Bu tasması ne oluyor?" dedi adam. "Tasmayı görmediniz mi? Üstünde hem adım, hem de adresim var. Şeytan diyor, bir şikâyet et şunları da görsünler günlerini. Allah Allah, işe bak sen! Gel, zavallı Kikiciğim!"

Şaştık kaldık, sonra annem ağlamaya koyuldu. Babam onu yatıştırdı. Ona, yakında başka bir köpek getireceğine söz verdi.

Sınıfa Yeni Bir Arkadaş Geliyor

Sınıfımızda yeni bir öğrenci var.

Öğretmen, sınıfa ufak bir çocukla girdi. Çocuğun kıpkırmızı saçları, çilleri ve dün, Dırdır hile yaptığı için yitirdiğim bilye kadar mavi gözleri var.

Öğretmen, "Çocuklar, size yeni arkadaşınızı tanıtayım," dedi. "Kendisi yabancıdır, annesi babası Fransızca öğrenmesi için onu bu okula yazdırdılar. Bana yardımcı olacağınızı, ona karşı çok iyi davranacağınızı umarım." Sonra öğretmen, yeni gelen çocuğa baktı. "Arkadaşlarına adını söyle," dedi.

Çocuk, öğretmenin sorusunu anlamadı, gülümsedi, biz de böylece, müthiş dişleri olduğunu fark ettik.

Sürekli yemek yiyen şişko arkadaşımız Lüplüp, "Ne şanslı şey," dedi. "Bu dişlerle ne biçim ısırıyordur."

Yeni gelenin ağzını bıçak açmıyordu hâlâ. Bunun

üzerine öğretmen, çocuğun adının Jo Mak İntoh olduğunu söyledi.

"Evet," dedi yeni gelen, "Co."

"Özür dilerim öğretmenim, bu arkadaşın adı Jo mu, Co mu?" diye sordu Dırdır.

Öğretmen, bize çocuğun adının Jo olduğunu, ama, onun dilinde Co diye okunduğunu açıkladı.

"Peki," dedi Dırdır. "Biz ona Jojo deriz."

"Hayır efendim," dedi Sırım, "Coco demek gerekiyor."

"Sen sus Cırcır," dedi Dırdır.

Bunun üzerine öğretmen, ikisini de duvarın dibine yolladı.

Öğretmen, Co'yu, bizim Çarpım'ın yanına oturttu. Çarpım, hafif kuşkulandı çocuktan. Sınıfın birincisi, hem de öğretmenin kuzusu olduğu için, sınıfa yeni gelenlerden Çarpım'ın ödü kopar; birincilik elden gidecek diye. Ama bizimle Çarpım'ın içi rahattır.

Co, güzel dişlerini gösteren gülüşüyle yerine oturdu.

"Yazık ki hiçbirimiz İngilizce bilmiyoruz," dedi öğretmen.

"Ben biraz biliyorum," dedi Çarpım.

Çarpım, doğrusu güzel konuşur. Ama bildiklerini dökmeye başlayınca, Co, Çarpım'ın yüzüne baktı, birden alnına vura vura gülmeye koyuldu. Çarpım, buna çok bozuldu. Ama Co haklıymış, sonra öğrendik; me-

ğer Çarpım, terzisinin çok zengin olduğunu, dayısının bahçesinin teyzesinin şapkasından daha büyük olduğunu anlatırmış. Deli bu Çarpım!

Sonra zil çaldı, hepimiz dışarı çıktık. Sırım, Dırdır ve Dalgacı sınıfta kaldılar. Dalgacı, sınıfın sonuncusudur. Yine dersini bilememişti. Dalgacı, derse kalktığı günler hiç teneffüse inmez.

Bahçede hemen Co'nun çevresini sardık. Bir sürü soru sorduk, ama o, yine bize yalnızca dişlerini gösterdi. Sonra konuşmaya koyuldu. Hiçbir şey anlamadık, "uanşuanşuan" gibi sesler çıkarıyordu.

Gümüş, sık sık sinemaya giden bir arkadaştır, "Dublajsız konuşuyor, altyazı gerekli," dedi.

"Ben çevireyim," dedi Çarpım.

Çarpım bildiklerini bir kez daha ortaya dökmek istiyordu.

"Boşver," dedi Tıngır. "Kaçıksın sen!"

Bu söz, yeni gelen çocuğun pek hoşuna gitti. Çarpım'ı göstererek, "Kaçıksın sen, kaçıksın sen," demeye başladı. Pek mutluydu.

Çarpım, zırlaya zırlaya gitti. O zaten hep ağlar.

Biz bayağı ısınmaya başlamıştık Co'ya. Ben, ona çikolatamdan bir parça verdim.

"Senin ülkende hangi sporlar yapılıyor?" diye sordu Toraman.

Gümüş, "Sorduğun şeye bak, onlar tenis oynar," dedi.

"Hıyar!" diye bağırdı Toraman. "Sana soran mı oldu?"

Yeni gelen çocuk, "Hıyar, kaçıksın sen!" diye bağırdı.

Besbelli, bizimle olmaktan çok hoşnuttu.

Ama Gümüş, Toraman'ın konuşma biçimini hiç beğenmedi.

"Kim hıyar?" diye sordu.

Keşke sormasaydı. Çünkü Toraman pek güçlü bir çocuktur, arkadaşların suratlarını dağıtmayı da çok sever, Gümüş'ün de suratının ortasına bir yumruk indirdi. Co, Toraman'ın yumruğunu görünce, "Hıyar, kaçıksın sen," demeyi kesti. Toraman'a baktı.

"Boksing? Çok iyi," dedi.

Yumruklarını suratının önünde tutarak, Toraman'ın çevresinde dans etmeye başladı. Tıpkı televizyondaki boksörler gibiydi.

"Nesi var?" diye sordu Toraman.

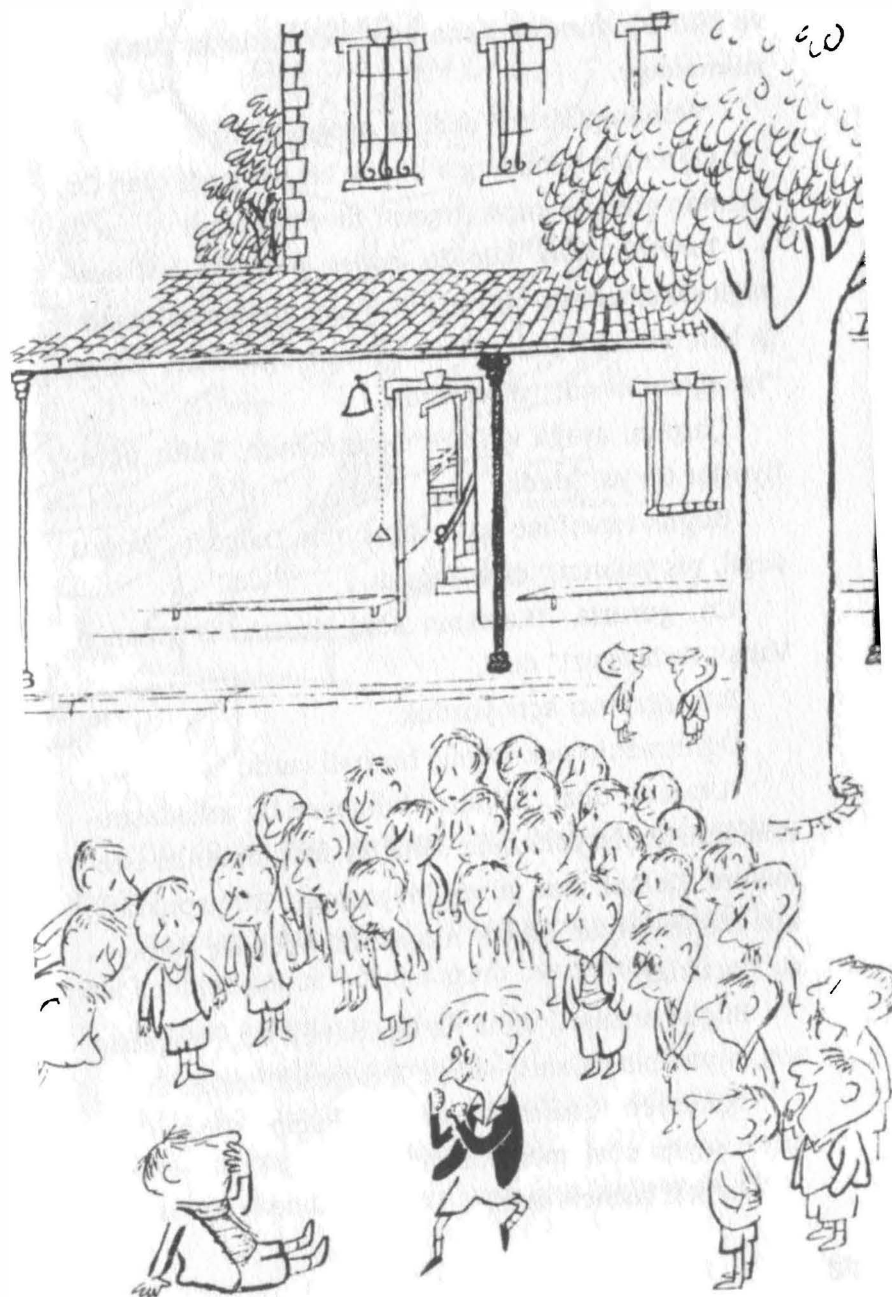
Gümüş, burnunu ovarak, "Seninle boks yapmak istiyor, hıyar!" diye yanıtladı.

Toraman, "Yaa," dedi, Co'yla boks yapmaya çalıştı.

Ama Co, bu işi Toraman'dan çok daha iyi kıvırıyordu; Toraman'ı yumruk yağmuruna tuttu.

Toraman artık kızmaya başlamıştı.

"Burnunu oynatıyor, nasıl vurayım?" diye bağırdı

ve küt! Bir yumruk daha yedi, yere oturdu. Ama bozulmamıştı.

"Azman gibisin!" dedi ve ayağa kalktı.

Öğrenme konusunda büyük bir yeteneği olan Co, "Azman gibisin, kaçık, hıyar!" diye yanıtladı.

Teneffüs bitti. Lüplüp, evden getirdiği bol tereyağlı sandviçlerini bir türlü bitirecek zaman bulamadığı için, yine yakındı. Sınıfa girince öğretmen, Co'ya, "İyi eğlendin mi?" diye sordu.

Çarpım, ayağa kalktı, "Öğretmenim, küfür öğretiyorlar Co'ya!" dedi.

Bugün teneffüse çıkamamış olan Dalgacı, "Doğru değil, pis yalancı!" diye bağırdı.

Co, gururla, "Kaçıksın sen! Hıyar! Pis yalancı! Vahşi! Terbiyesiz!" dedi.

Biz, ağzımızı açmıyorduk.

Öğretmenin pek kızmış bir hali vardı.

"Utanın!" dedi. "Dilimizi bilmeyen bir arkadaşınızı nelere alıştırıyorsunuz. Ona iyi davranmanızı istemiştim. Demek size güvenilmiyormuş. Bu yaptıklarınızı kimler yapar, biliyor musunuz? Vahşiler, terbiyesiz çocuklar!"

Bilgisi arttıkça, daha da keyiflenen Co, "Kaçıksın sen, hıyar, pis yalancı, vahşi! Terbiyesiz!" dedi.

Öğretmen, gözlerini küre gibi açıp, "Co... Co... Böyle şeyler söylememelisin!" dedi.

Çarpım hemen atıldı:

"Gördünüz mü öğretmenim? Ben size ne demiştim?"

"Çarpım, ceza yemek istemiyorsan düşündüklerini kendine sakla!" diye bağırdı öğretmen.

Çarpım ağlamaya başladı.

"Pis muhbir!" diye bağırdı biri.

Ama öğretmen, kimin bağırdığını öğrenemedi. Öğrenseydi ceza yiyecektim yoksa.

Çarpım, kendini yerden yere atıp bağırarak, kim-

senin onu sevmediğini, bunun çok acı olduğunu, öleceğini söylemeye koyuldu. Öğretmen, onu dışarı çıkartıp yatıştırmak, yüzünü yıkamak zorunda kaldı.

Döndüklerinde, öğretmen iyice yorgun görünüyordu. Neyse ki zil çaldı. Öğretmen, Co'ya baktı:

"Annen baban kim bilir ne düşünecek?" dedi.

"Pis muhbir!" diye yanıtladı Co ve elini öğretmene uzattı.

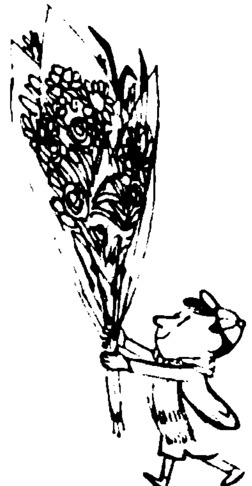
Öğretmen boşuna sıkılmış. Çünkü Co'nun annesi babası, oğullarının gereken bütün Fransızcayı öğrendiğini düşündüler. Çünkü Co, bir daha hiç gelmedi okula.

Doğum Günü Armağanı

Bugün annemin doğum günü. Her yıl gibi bu yıl da ona bir armağan almaya karar verdim. Armağan almaya başlayalı bir yıl oluyor, çünkü daha önceleri çok ufaktım.

Kumbaramı açtım, neyse ki doluydu, şansıma, dün annem para vermişti. Anneme çiçek alacağım; salondaki büyük mavi vazoya koysun diye. Kocaman, müthiş bir demet.

Okulda sabırsızlanıp duruyordum. Paralarımı yitirmemek için elimi hiç cebimden çıkarmadım; teneffüste futbol oynarken bile. Kaleci ben değildim, bu yüzden de elimi cebimde tutuşumun hiçbir sakıncası yoktu. Kaleci Lüplüp'tü. Yemek yemeyi çok sever o.

"Niye tek elin cebinde koşuyorsun?" diye sordu.

Anneme çiçek alacağımı söyleyince, "Yiyecek bir şeyler alsan, örneğin pasta, şeker ya da tas kebabı gibi, daha iyi olmaz mı?" dedi.

Armağanı nasıl olsa Lüplüp'e almayacağıma göre, pek kulak asmadım ve kalesine bir gol atım. 32'ye karşı 44 golle biz kazandık.

Okul çıkışı Lüplüp, çiçekçiye benimle geldi. Bir yandan da dilbilgisi dersinde bitiremediği sandviçini yiyordu. Dükkâna girdik. Bütün paramı kasanın üstüne koydum. Çiçekçi kadına, annem için koskoca bir demet çiçek istediğimi söyledim.

"Ama sakın begonya vermeyin," dedim.

Çünkü bahçemizde dolu begonya vardı, bu yüzden başka yerden almaya değmezdi.

Lüplüp, "Şöyle güzel bir şey istiyoruz," dedi, gitti çiçekleri koklamaya başladı.

Kadın, paralarımı saydı, sonra bu parayla pek çok çiçek veremeyeceğini söyledi.

Bayağı canım sıkılmıştı.

Kadın yüzüme baktı, biraz düşündü, bana, "Tatlı çocuk," dedi, başıma hafif hafif vurup üzülmememi

söyledi. Sonra, sağdan soldan bir sürü çiçek seçti, bir sürü de yeşil yaprak koydu. Bu, Lüplüp'ün çok hoşuna gitti, hemen annesinin yaptığı türlüyü anımsadı. Demet çok büyük, çok güzeldi. Sonra kadın onu oldukça gürültü çıkaran saydam bir kâğıda sardı ve demeti dikkatle taşımamı söyledi. Demeti elime aldım. Lüplüp de bütün çiçekleri tek tek koklamıştı, artık gidebilirdik. Kadına teşekkür edip dışarı çıktık.

Elimde demetimle pek keyifliydim. O sırada okuldan arkadaşlara rastladık: Gümüş, Dalgacı ve Tıngır'a.

"Pıtırcık'a bakın," dedi Gümüş. "Hıyara benzemiş bu çiçeklerle!"

"Dua et ki elimde çiçekler var, yoksa tokatı yerdin," dedim.

"Ver çiçeklerini ben tutayım, sen de şunu bir güzel tokatla," dedi Lüplüp.

Ben de demeti Lüplüp'e verdim. Gümüş bana bir tokat attı. Dövüşmeye koyulduk. Sonra geç olduğunu söyledim, dövüşü bıraktık. Ama hemen gidemedik, çünkü Dalgacı, "Lüplüp'e bakın, şimdi de o hıyara benzemiş!" dedi.

Lüplüp, demeti Dalgacı'nın başına indirdi.

"Çiçeklerim! Çiçeklerim ezilecek!" diye bağırdım.

Lüplüp, demetimle Dalgacı'nın kafasına vurup duruyordu. Saydam kâğıt yırtıldı, çiçekler her yana saçıldı.

Dalgacı da durmadan, "Acımıyor işte! Acımıyor işte!" diye bağırıyordu.

Lüplüp durunca, Dalgacı'nın başının yapraklarla örtülü olduğunu gördük. Gerçekten de türlüyü çok andırıyordu.

Ben çiçekleri toplamaya koyuldum. Arkadaşlara, çok kötü olduklarını söyledim.

"Doğru," dedi Tıngır. "Pıtırcık'a yaptığınız güzel bir şey değil."

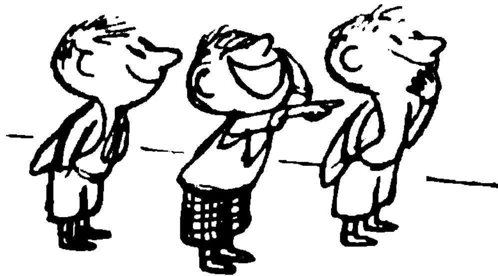
"Sana soran olmadı!" diye yanıtladı Gümüş.

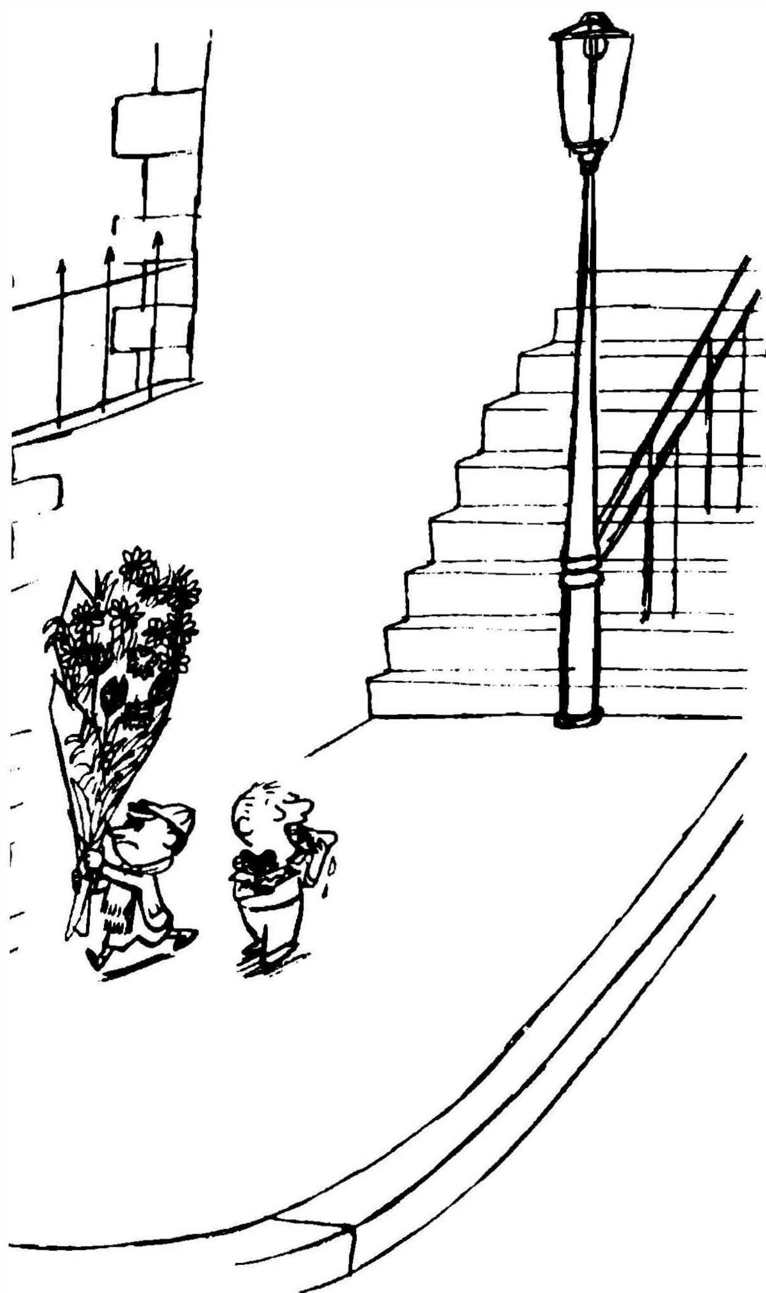
Ve birbirlerini tokatlamaya koyuldular.

Lüplüp çekti gitti, yemeğe geç kalmak istemiyordu. Dalgacı'nın yapraklarla örtülü başı iştahını açmıştı çünkü.

Ben de çiçeklerimi toplayıp eve yöneldim. Bir sürü çiçek eksikti. Ne yeşillikler kalmıştı ne de kâğıt. Ama hâlâ güzel bir demet sayılırdı. Az ötede Toraman'a rastladım.

"Misket oynar mıyız?" diye sordu.

"Oynayamam, eve gidip bu çiçekleri anneme vermeliyim," dedim.

Ama Toraman, daha erken olduğunu söyledi.

Ben misket oynamayı pek severim, çok da ustayımdır, bir nişan aldım mı, tak! Hemen hemen hep kazanırım.

Demeti kaldırıma bıraktım. Toraman'la oynamaya başladık. Onunla oynamak çok neşelidir. Hemen hemen hiç kazanamaz. Ama kötü olan, yitirince keyfinin kaçmasıdır. Bu kez yine hile yaptığımı söyledi, ben de ona, "Yalancı," dedim. Beni itti, demetin üstüne düştüm. Çiçekler için çok kötü oldu bu.

"Çiçeklere ne yaptığını anneme söyleyeceğim," dedim.

Toraman çok üzülmüştü. Çiçeklerin en az ezilmiş

olanlarını seçmekte bana yardım etti. Ben Toraman'ı çok severim, iyi bir arkadaştır.

Yine yola koyuldum. Çiçek demetim artık pek büyük sayılmazdı, ama yine de kalan çiçekler işimi görebilirdi. Bir tanesi biraz ezikti, ama öbür ikisi çok iyi durumdaydı.

Baktım, karşıdan Sırım geliyor bisikletle. Sırım bisikleti olan bir arkadaştır. Bu kez dövüşmemekte iyice kararlıydım. Çünkü rastladığım bütün arkadaşlarla dövüşürsem anneme verecek hiç çiçeğim kalmayacaktı. Hem, kime ne, anneme çiçek aldım işte, hakkım değil mi bu? Kıskançlar, ne olacak! Kıskanıyorlar tabii. Annem çok mutlu olacak, güzel bir tatlı

yapacak bana, ne kadar şirin olduğumu söyleyecek. Alay edilecek bir şey mi var bunda?

"Selam Pıtırcık!" dedi Sırım.

"Nesi varmış demetimin? Hıyar sensin!" diye bağırdım Sırım'a.

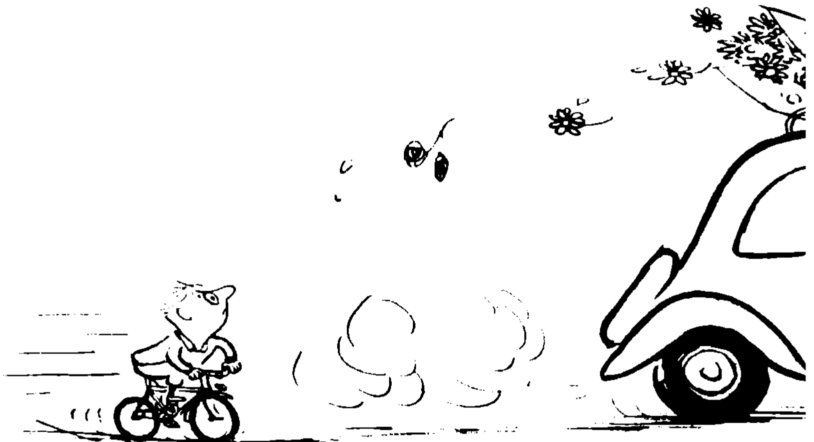
Sırım, bisikletini durdurdu, şaşkın gözlerle yüzüme baktı, sonra, "Hangi demet?" diye sordu.

"Şu demet!" dedim ve çiçekleri suratına fırlattım.

Sırım, çiçekleri suratına atacağımı hiç beklemiyordu. Bu yaptığımdan hiç hoşlanmadı. Çiçekleri havaya attı. Çiçekler, o sırada geçen bir arabanın tepesine düştü ve arabayla birlikte gitti.

"Çiçeklerim! Annemin çiçekleri!" diye bağırdım.

"Üzülme, bisikletle takılıyorum peşine. Şimdi yakalarım arabayı!" dedi Sırım.

Tatlı çocuktur Sırım, ama pek hızlı süremez bisikleti, özellikle de yokuşlarda. Oysa, büyüyünce katılacağı büyük Akdeniz bisiklet turu için durmadan antrenman yapar.

Sırım döndü, arabayı yakalayamadığını, ama bir kapının önüne atılmış bir çiçek bulduğunu söyledi. Şu işe bak, ezilmiş bir tutam çiçek getirmiş.

Sırım, hızla yok oldu. Evi yokuşun aşağısındadır.

Ben de buruş buruş çiçeğimle eve yollandım. Boğazımda kocaman, top gibi bir şey vardı. Kendimi, eve sıfırlarla dolu bir karne getiriyormuşum gibi hissediyordum.

Kapıyı açtım. Anneme, "Doğum günün kutlu olsun anne!" dedim, sonra da ağlamaya koyuldum.

Annem, çiçeğe baktı. Biraz şaşırmış gibiydi. Sonra beni kucağına aldı, durmadan, durmadan öptü. Hiç bu kadar güzel bir demet görmediğini söyledi. Sonra da çiçeği salondaki büyük mavi vazoya koydu.

Ne düşünürseniz düşünün, annem çok hoş kadındır.

Karneleri Alıyoruz

Öğleden sonra sınıfta hepimiz çok keyifsizdik. Çünkü müdür karnelerimizi dağıtmaya gelmişti. Sınıfa kolunun altında karnelerle girdiğinde, müdürün hiç de hoşnut bir hali yoktu.

"Yıllardır bu meslekteyim, hiç bu kadar yaramaz bir sınıfa rastlamadım," dedi. "Öğretmeniniz de aynı şeyleri yazmış karnelerinize. Dağıtmaya başlıyorum."

Dalgacı, hıçkırarak ağlamaya koyuldu. Dalgacı, sınıfın sonuncusudur. Öğretmen her ay bir sürü şey yazar karnesine. Dalgacı'nın annesiyle babası da hiç hoşlanmazlar bu yazılanlardan. Akşam Dalgacı'ya tatlıyla televizyonu yasak ederler. Dalgacı'nın dediğine göre, artık öylesine alışmışlar ki, annesi ayda bir kere tatlı yapmazmış, babası da o akşam televizyon seyretmek için komşuya gidermiş.

Benim karnemde, "Yaramaz bir öğrenci, çoğu zaman dalıyor. Daha başarılı olabilir," diye yazıyordu. Toraman'ınkinde, "Yaramaz bir öğrenci. Arkadaşlarıyla dövüşüyor. Daha başarılı olabilir." Tıngır'ınkinde, "Elinden birkaç kez alınan düdüğünü, hâlâ sınıfta öttürmekte direniyor. Daha başarılı olabilir," yazıyordu. Bir tek Çarpım, daha başarılı olamazdı. Çarpım, sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur. Müdür, Çarpım'ın karnesini yüksek sesle okudu:

"Çalışkan, akıllı bir öğrenci. Hedefe varacaktır."

Müdür, Çarpım'ı kendimize örnek almamızı, hepimizin haylaz olduğunu, sonunda zindanlara düşeceğimizi, ana babalarımızın, kesinlikle bizler için çok daha başka tasarıları olduğunu, kim bilir ne çok üzüleceklerini söyleyip gitti.

Bayağı canımız sıkılmıştı. Karneleri babaların imzalaması gerek. Bu da pek eğlenceli bir iş değildir.

Zil çalınca, her zamanki gibi itişe kakışa kapıya koşacağımız, çantalarımızı birbirimizin kafasına vuracağımız yerde, hiç konuşmadan uslu uslu çıktık dışarı. Öğretmen bile üzgün görünüyordu.

Aslında biz, öğretmene bozulmamıştık. Geçen ay gerçekten biraz aşırı yaramazlık ettik. Gümüş mürekkep şişesini yerde yatan Sırım'ın üstüne dökmemeliydi. Önce Toraman, Sırım'ın burnuna bir yumruk indirmişti. Sırım da yüzünü buruştura buruştura yere

düşmüştü. Oysa Toraman'ın saçını Sırım değil, Tıngır çekmişti.

Dışarı çıkınca, ayaklarımızı sürte sürte yürümeye koyulduk. Pastanenin önünde Lüplüp'ü bekledik. Lüplüp, altı tane çikolatalı pasta aldı, hemen yemeye koyuldu.

"Bu akşamki tatlı yattı," dedi. "Depo yapmam gerek."

Derin derin göğüs geçirdi. Bir yandan da çiğniyordu. Lüplüp'ün karnesinde, "Bu öğrenci, yemek yemek için harcadığı gücü çalışmak için harcasa birinciliğe yükselirdi. Daha başarılı olabilir," diye yazıyordu.

En az canı sıkkın görünen Toraman'dı.

"Ben korkmuyorum," dedi. "Babam bana bir şey demez. Gözlerinin içine bakarım, o da karnemi imzalar. Hepsi bu kadar."

Ne şanslı oğlandır şu Toraman. Köşede ayrıldık. Dalgacı, Lüplüp ve Tıngır birlikte gittiler. Dalgacı ağlıyor, Lüplüp pastalarını yiyor, Tıngır da düdüğünü hafif hafif öttürüyordu. Toraman'la baş başa kaldık.

"Eve gitmeye korkuyorsan, gel bizde kal bu gece," dedi.

Çok iyi bir arkadaştır şu Toraman. Birlikte yürüdük. Toraman, babasının gözünün içine nasıl baktığını anlatıyordu. Ama eve yaklaştıkça, Toraman'ın sesi

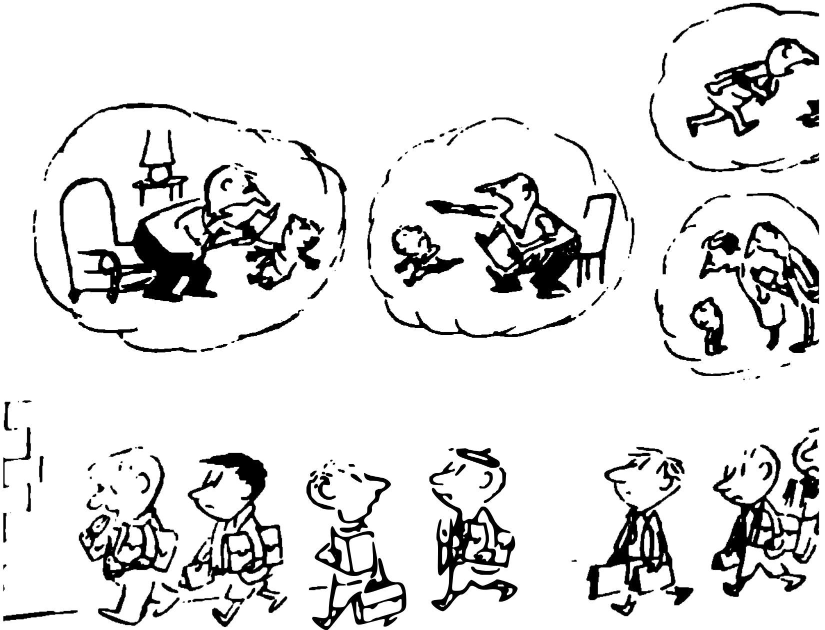
giderek alçaldı, kapının önüne vardığımızda da artık hiç sesi çıkmaz oldu. Toraman'a, "Hadi, giriyor muyuz?" dedim.

Toraman, başını kaşıdı, sonra, "Beni bir saniye bekle, ben seni gelip çağırırım," dedi.

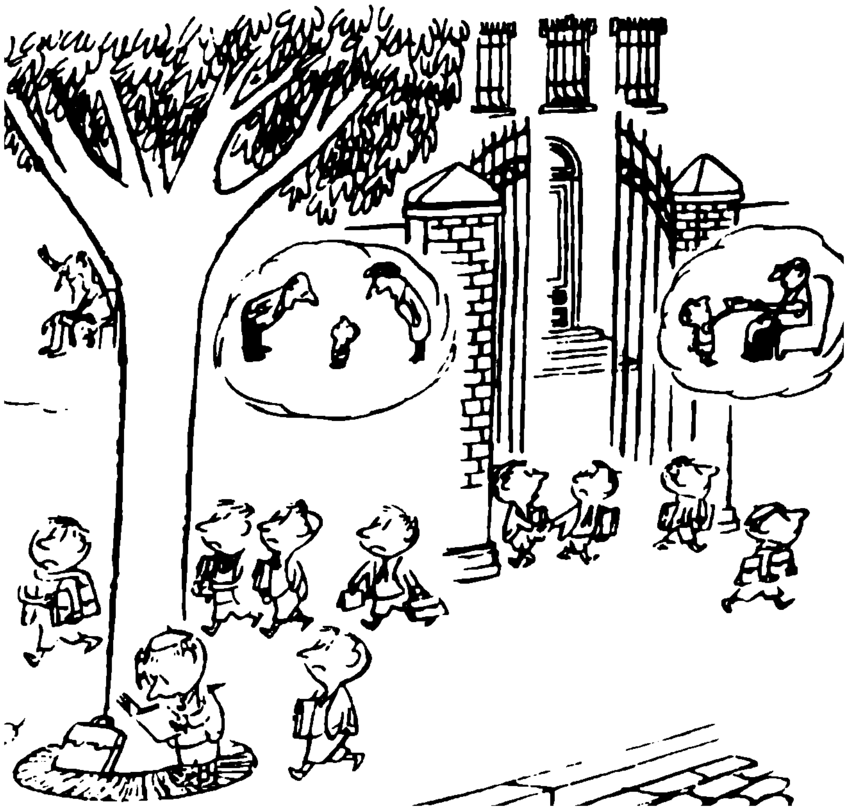
Eve girdi. Kapıyı açık bırakmıştı, bir tokat sesi duydum. Kalın bir erkek sesi, "Bu gece sana meyve yok, doğru yatağa. Seni haylaz seni!" diyordu.

Toraman, babasının gözünün içine pek iyi bakamamıştı anlaşılan.

Artık eve gitmem gerektiği için canım çok sıkkındı. Taşların çizgilerine basmamaya çalışarak yürü-

yordum. Çok kolay oluyordu. O kadar yavaş gidiyordum ki. Babamın bütün söyleyeceklerini biliyordum. Ufakken o, sınıfın hep birincisi olurdu, babası onunla övünürdü, eve hep ödüller, madalyalarla gelirdi. Ah keşke onları gösterebilseydi bana, ama işte, ne yazık ki evlendiğinde, taşınırken, hepsini yitirmişti. Sonra, bu kafayla gidersem hiçbir yere varamayacağımı, yoksul olacağımı, insanların beni parmakla gösterip, "İşte okulda kötü notlar alan Pıtırcık," diyeceklerini, benimle alay edeceklerini söyleyecekti. O, iyi bir eği-

tim görmem için, yaşama karşı hazırlıklı olmam için canını dişine takıyordu, bense nankörün biriydim, anneciğime babacığıma verdiğim üzüntüye bile aldırmıyordum. Bu akşam da meyve yemeden girecektim yatağa, sinema konusunu da gelecek karnede görüşecektik.

İşte bunları söyleyecekti babam, tıpkı geçen ayki, daha önceki ayki gibi. Ama ben bıkmıştım artık bu türlü sözlerden. Babama, çok mutsuz olduğumu, evden kaçacağımı, çok uzaklara gideceğimi söyleyeceğim. Beni çok arayacaklar, ama ben ancak yıllar sonra, çok zengin olunca döneceğim eve. Babam da hiçbir yere varamayacağımı söylemiş olduğundan utanacak. İnsanlar da beni parmakla göstermeye başlayacak, benimle alay etmeye cesaret edemeyecekler. Annemi, babamı sinemaya götüreceğim. Herkes, "Bakın Pıtırcık'a, ne kadar zengin. Annesi babası ona karşı çok iyi davranmadılar, ama Pıtırcık yine de

onları sinemaya götürüyor," diyecek. Öğretmenimle müdürü de sinemaya götürmeye karar verdim ve birden kendimi evin önünde buldum.

Kendi kendime tatlı tatlı öyküler uydururken karnemi unutmuş, hemencecik eve varmıştım. Koca bir düğüm takıldı boğazıma. "Çekip gitsem, yıllar sonra dönsem belki daha iyi olur," diye düşündüm, ama karanlık basıyordu, annem bu saatte sokaklarda sürtmemden hoşlanmazdı. İçeri girdim.

Annemle babam, salonda konuşuyorlardı. Babam bir sürü kâğıt sermişti masanın üstüne. Hiç keyifli bir hali yoktu.

"Ne biçim iş bu," diyordu. "Bu evde harcanılan parayı gören de beni milyarder sanır. Şu faturalara bak. Şu bakkalın çıkardığı hesaba bak. Şu kasabınkine bak. Tabii, parayı siz kazanmıyorsunuz!"

Annem de pek keyifsizdi. Babama, zamlardan hiç haberi olmadığını, bir gün pazara çıkıp fiyatları görmesini söyledi. Artık o da annesinin evine dönecekti. Üstelik babam bütün bunları çocuğun önünde konuşmamalıydı.

Ben, karneyi babama uzattım. Babam, karneyi açtı, altına imzasını attı:

"Çocuğu ne karıştırıyorsun bu işe! Senden tek istediğim, bana rostonun neden bu kadar pahalı olduğunu açıklaman," diyerek karneyi elime verdi.

Annem bana, "Git odana, oyna," dedi.

Babam da, "Hadi canım," dedi. "Hadi git odana."

Odama girdim, yatağa uzandım, ağlamaya koyuldum. Ne yani, annem babam beni sevselerdi, benimle biraz daha ilgilenirlerdi, öyle değil mi ama!

Eve Bir Kız Geliyor

Annem bir arkadaşının çaya geleceğini, yanında da kızını getireceğini söyleyince keyfim kaçtı.

Ben kızları sevmem. Pek budala olurlar, ondan sonracığıma evcilikten başka oyun da bilmezler, ağlamadan da duramazlar.

Tabii ben de ağlarım ara sıra, ama hep önemli şeyler için ağlarım. Örneğin salondaki vazonun kırıldığı zaman ağladığım gibi. Babam beni haksız yere azarlamıştı o gün. Oysa bilerek yapmamıştım ki. Üstelik o vazo çok çirkindi. Evet biliyorum, babam evin içinde topla oynamamamı yasak etmişti, ama o gün de dışarıda yağmur yağıyordu.

"Şirin'e karşı çok iyi davranmalısın," dedi annem. "Çok hoş bir kız. Sen de ona göster bakiim ne kadar terbiyeli olduğunu."

Annem, terbiyeli olduğumu göstermek istediği zaman bana hep mavi takımımı ve beyaz gömleğimi giydirir. Tam bir soytarıya dönerim.

Anneme, arkadaşlarla kovboy filmine gitmeyi yeğlediğimi söyledim, ama annem hiç şakaya gelmediği zamanki bakışını fırlattı.

"Rica ederim bu kızcağıza karşı sert davranma, karışmam sonra, tamam mı?" dedi.

Saat dörtte, annemin arkadaşıyla kızı geldiler. Annemin arkadaşı beni öptü, herkes gibi, o da bana büyük bir çocuk olduğumu söyledi, sonra, "İşte Şirin," dedi.

Şirin'le bakıştık. Şirin'in sarı örgüleri vardı. Gözleri mavi, burnuyla giysisi kırmızıydı. Parmaklarımızı şöyle bir değdirdik birbirine. Annem çayı getirdi. Her şey harikaydı.

Birileri çaya geldi mi, evde hep çikolatalı pastalar olur, arka arkaya iki pasta bile yiyebilirsiniz.

Çay içerken Şirin'le hiç konuşmadık. Yalnızca yiyip bakıştık.

Sonra annem, "Hadi çocuklar, şimdi gidip oynayın," dedi. "Pıtırcık, Şirin'i odana götürüp ona güzel oyuncaklarını göstersene!"

Annem, bunu söylerken otuz iki dişini gösteri-

yordu, ama ben onun hiç de şaka yapacak hali olmadığını anladım.

Şirin'le odama gittik. Odaya girince kıza söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

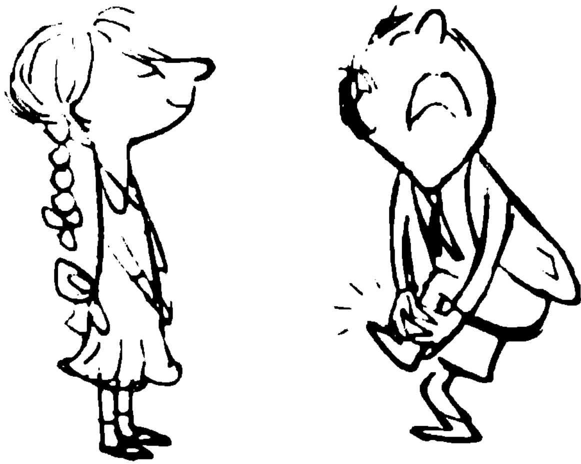
İlk Şirin konuştu.

"Hıyara benziyorsun," dedi.

Bu söz hiç hoşuma gitmedi. Ben de ona, "Sen de bir kızsın işte, n'olacak," dedim.

O da bana bir tokat attı. Ağlamak geldi içimden, ama ağlamadım. Çünkü annem terbiyeli olmamı söylemişti. Şirin'in bir örgüsünü çektim. O da ayak bileğime bir tekme attı. Bu kez, "Ay! Ay!" demek zo-

runda kaldım. Bileğim çok acımıştı çünkü. Tam ona bir tokat atıyordum ki, konuyu değiştirdi.

"Hadi oyuncaklarını göstersene," dedi.

Tam, oyuncaklarımın kızlara göre olmadığını söyleyecektim ki, babamın tıraş bıçağıyla biraz yolduğum tüylü ayıyı gördü. Ayının yalnızca bir kısmını tıraş edebilmiştim. Babamın tıraş bıçağı o kadar dayanmıştı çünkü.

"Yoksa evcilik mi oynuyorsun?" diye sordu Şirin.

Sonra da gülmeye koyuldu.

Ben, Şirin'in bir örgüsünü çektim.

O da yine tam tokatı yapıştırıyordu ki, birden kapı açıldı, annelerimiz girdi odaya.

"Eee, çocuklar, iyi eğleniyor musunuz?" diye sordu annem.

Şirin, gözlerini koca koca açarak, "Evet, han'fendi," dedi, sonra da gözkapaklarını hızlı hızlı birbirine vurdu.

Annem, "Ne tatlı şey, ne tatlı şey. Civciv gibi," diyerek öptü onu.

Şirin, gözkapaklarını durmadan birbirine vurup duruyordu. Annem, "Şirin'e güzel resimli kitaplarını göstersene," dedi.

Ondan sonracığıma, bu sefer öteki anne, ikimizin de civciv olduğumuzu söyledi. Sonra da odadan çıktılar.

Ben, dolabımdan kitapları çıkarıp Şirin'e uzattım. Kız onlara bakmadı bile. Hepsini kaldırıp yere attı, içinde bir sürü Kızılderili resmi olan o harika kitabı bile.

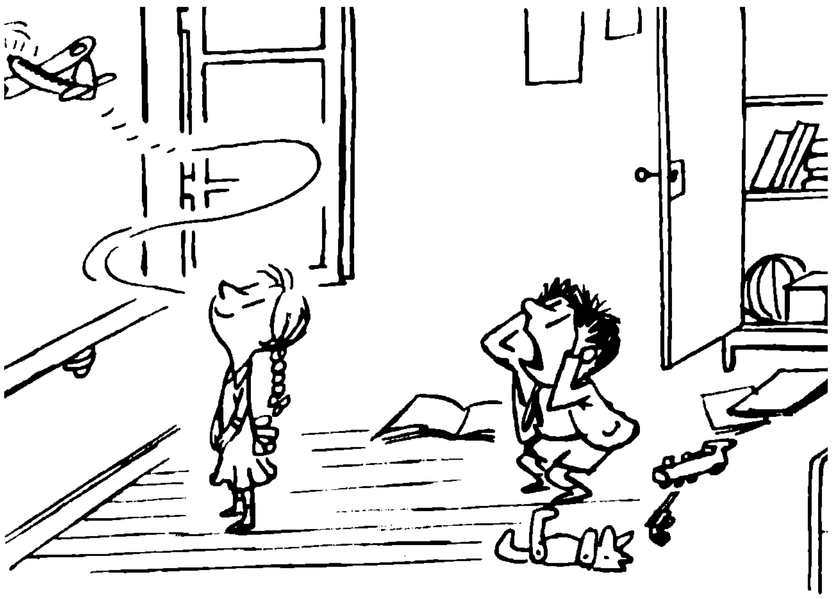
"Kitapların beni ilgilendirmiyor," dedi. "Daha gırgır bir şeyin yok mu?"

Sonra dolabımın içine baktı, uçağımı gördü, lastiği olan ve uçan o kırmızı, güzel uçağımı.

"Bırak onu," dedim. "Kızlara göre bir şey değil o. Bırak, o benim uçağım!"

Uçağımı almak istedim. Şirin kaçtı, "Ben sizin konuğunuzum," dedi. "İstediğim her oyuncakla oynamaya hakkım var. İşine gelmezse annemi çağırırım, kim haklıymış görürüz!"

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Uçağımı kırmasını

istemiyordum. Ama annesini çağırırsa olay iyiden iyiye büyüyecekti. Hiç hoş olmazdı.

Ben düşünürken, Şirin pervaneyi döndürdü, sonra da uçağı pencereden salıverdi. Uçak uçtu gitti.

"Yaptığını beğendin mi?" diye bağırdım. "Uçağımı yitirdim işte!"

Ağlamaya koyuldum.

"Uçağına bir şey olmadı, budala," dedi Şirin. "Bak, bahçeye düştü, gel gidip alalım."

Salona indik, annemden bahçeye çıkıp oynamak için izin istedim. Annem, havanın çok soğuk olduğunu söyledi ama, Şirin hemen gözkapaklarıyla yaptığı numaraya başladı; bahçedeki güzel çiçekleri görmek istediğini söyledi. Bunun üzerine annem, Şirin'e, çok

tatlı bir civciv olduğunu, sıkıca giyinip bahçeye çıkabileceğimizi söyledi.

Bu gözkapakları numarasını ne yapıp edip öğrenmeliyim, çok işe yarıyor!

Bahçeye çıkınca gidip uçağımı aldım, neyse ki hiçbir yerine bir şey olmamıştı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Şirin.

"Ne bileyim ben," dedim. "Çiçekleri görmek istiyordun. Al işte, bir sürü çiçek var burada."

Ama Şirin, çiçeklerin hiç umurunda olmadığını, hem bu çiçeklerin hiçbir şeye benzemediklerini söyledi.

Burnuna bir yumruk indirmek istiyordum, ama cesaret edemedim, çünkü salonun penceresi bahçeye bakıyordu.

"Burada oyuncağım yok. Ama garajda bir topum var," dedim.

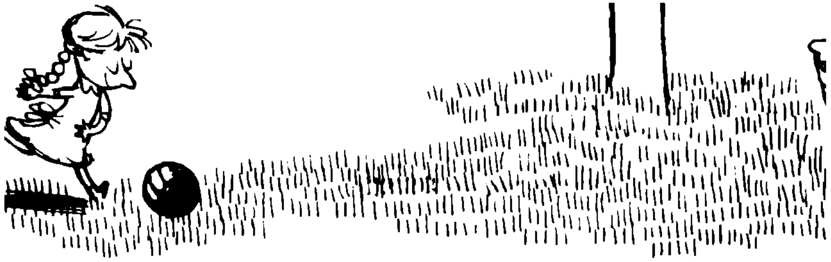
Şirin, bunun çok parlak bir buluş olduğunu söyledi. Garaja gidip topu aldım. Arkadaşlar bir kızla top oynadığımı görecek diye ödüm kopuyordu. Şirin, "İki ağacın arasında dur, topu tutmaya çalış," dedi.

Ne komik şey şu Şirin!

Sonra geri geri gitti ve patt! Harika bir şut!

Topu tutamadım, gitti garajın camına çarptı. Cam kırıldı.

Anneler koşarak geldiler. Benim annem, garajın penceresini görünce durumu hemen çaktı.

"Pıtırcık!" dedi. "Böyle sert oyunlar oynayacağına, arkadaşınla ilgilensen daha iyi edersin. Hele bu konuk, Şirin gibi tatlı biri olunca."

Şirin'e baktım. Uzaklarda, çiçekleri kokluyordu.

Akşam meyve yemedim. Yok zararı. Harika bir kız şu Şirin. Büyüyünce de evleneceğiz.

Nefis şut atıyor.

Kitapla ilgili düşüncelerim:

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

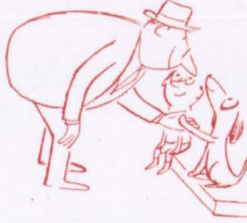
YAŞ 8 9 10 11 +

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

KÜÇÜK PITIRCIK

1

Kahramanımız yine akıl almaz afacanlıklar peşinde. Bakalım bu işin sonu nereye varacak?

Pıtırcık erkenden okula gider, keyfi yerindedir, çünkü o gün okulda fotoğraf çektirilecektir. Fotoğrafçı, çocuklara üç sıra olmalarını söyler. İlk sıradakiler yere çökerler. Öğretmen, ikinci sırada iskemleye oturur. Çocuklar da ayakta onun çevresini sararlar. Üçüncü sıradakiler de sandıkların üstüne çıkar. Sandık almak için Pıtırcık da çocuklarla birlikte okulun mahzenine iner. Mahzen pek aydınlık değildir. Çok eğlenirler. Tıngır, başına eski bir çuval geçirir ve hayalet taklidi yapmaya başlar. Tam o sırada öğretmen gelir...

ISBN 978-975-510-308-2

CAN çocuk

16.50 TL